2026/1348

19.6.2026

OVERSÆTTELSE

De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af cyberkriminalitet; Styrkelse af det internationale samarbejde om bekæmpelse af visse former for kriminalitet begået ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologisystemer og om udveksling af elektronisk bevismateriale vedrørende grov kriminalitet

PRÆAMBEL

DE I DENNE KONVENTION KONTRAHERENDE STATER, SOM

ERINDRER OM formålene med og principperne i De Forenede Nationers pagt,

KONSTATERER, at informations- og kommunikationsteknologier, selv om de har et enormt potentiale for samfundsudvikling, skaber nye muligheder for gerningsmænd, kan bidrage til at øge omfanget og mangfoldigheden af kriminelle aktiviteter og kan have en negativ indvirkning på stater, virksomheder samt enkeltpersoners og samfundets velfærd som helhed,

ER BEKYMRET OVER, at brugen af informations- og kommunikationsteknologisystemer kan have en betydelig indvirkning på omfanget, hastigheden og rækkevidden af strafbare handlinger, herunder strafbare handlinger i forbindelse med terrorisme og grænseoverskridende organiseret kriminalitet såsom menneskehandel, smugling af migranter, ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben samt dele, komponenter og ammunition hertil, narkotikahandel og handel med kulturgenstande,

ER OVERBEVIST OM nødvendigheden af som en prioritet at føre en global strafferetspolitik med henblik på at beskytte samfundet mod cyberkriminalitet ved bl.a. at vedtage passende lovgivning, fastsætte fælles lovovertrædelser og proceduremæssige beføjelser samt fremme internationalt samarbejde for at forebygge og bekæmpe sådanne aktiviteter mere effektivt på nationalt, regionalt og internationalt plan,

ER FAST BESLUTTET PÅ at nægte beskyttelse til dem, der begår cyberkriminalitet, ved at retsforfølge disse forbrydelser, uanset hvor de begås,

LÆGGER VÆGT PÅ behovet for at styrke koordineringen og samarbejdet mellem staterne ved bl.a. at yde teknisk bistand og kapacitetsopbygning, herunder overførsel af teknologi på gensidigt aftalte vilkår, til lande, navnlig udviklingslande, på deres anmodning, for at forbedre national lovgivning og rammer og øge de nationale myndigheders kapacitet til at håndtere cyberkriminalitet i alle dens former, herunder forebyggelse, afsløring, efterforskning og retsforfølgning, og som i denne forbindelse understreger den rolle, som De Forenede Nationer spiller,

ANERKENDER det stigende antal ofre for cyberkriminalitet, betydningen af at opnå retfærdighed for disse ofre og nødvendigheden af at imødekomme behovene hos personer i sårbare situationer i de foranstaltninger, der træffes for at forebygge og bekæmpe de lovovertrædelser, der er omfattet af denne konvention,

ER FAST BESLUTTET PÅ mere effektivt at forebygge, opdage og bekæmpe internationale overførsler af formuegoder, der er opnået som følge af cyberkriminalitet, samt at styrke det internationale samarbejde om inddrivelse og tilbagelevering af udbytte fra de forbrydelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention,

ERINDRER OM, at forebyggelse og bekæmpelse af cyberkriminalitet er et ansvar for alle stater, og at de skal samarbejde med hinanden med støtte fra og inddragelse af relevante internationale og regionale organisationer samt ikkestatslige organisationer, civilsamfundsorganisationer, akademiske institutioner og enheder i den private sektor, hvis deres indsats på dette område skal være effektiv,

ANERKENDER betydningen af at integrere kønsaspektet i alle relevante bestræbelser på at forebygge og bekæmpe de strafbare handlinger, der er omfattet af denne konvention, i overensstemmelse med national ret,

TAGER I BETRAGTNING, at der er behov for at nå retshåndhævelsesmål og for at sikre respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, som nedfældet i gældende internationale og regionale instrumenter,

ANERKENDER retten til beskyttelse mod vilkårlig eller ulovlig indgriben i privatlivet og vigtigheden af at beskytte personoplysninger,

UDTRYKKER SIN ANERKENDELSE AF det arbejde, som De Forenede Nationers Kontor for Narkotikakontrol og Kriminalitetsbekæmpelse og andre internationale og regionale organisationer udfører for at forebygge og bekæmpe cyberkriminalitet,

ERINDRER OM Generalforsamlingens resolutioner 74/247 af 27. december 2019 og 75/282 af 26. maj 2021,

TAGER HENSYN TIL de eksisterende internationale og regionale konventioner og traktater om samarbejde i straffesager samt lignende traktater, der findes mellem De Forenede Nationers medlemsstater,

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE:

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Formålsbestemmelse

Formålet med denne konvention er at:

a) fremme og styrke foranstaltninger til at forebygge og bekæmpe cyberkriminalitet mere effektivt og mere virkningsfuldt

b) fremme, lette og styrke det internationale samarbejde om forebyggelse og bekæmpelse af cyberkriminalitet, og

c) fremme, lette og støtte teknisk bistand og kapacitetsopbygning for at forebygge og bekæmpe cyberkriminalitet, særlig til fordel for udviklingslandene.

Artikel 2

Anvendelse af udtryk

I denne konvention forstås ved:

a) »informations- og kommunikationsteknologisystem« enhver anordning eller gruppe af indbyrdes forbundne eller beslægtede anordninger, hvoraf en eller flere i henhold til et program indsamler, lagrer og udfører automatisk behandling af elektroniske data

b) »elektroniske data« enhver gengivelse af kendsgerninger, oplysninger eller begreber i en form, der er egnet til behandling i et informations- og kommunikationsteknologisystem, herunder et program, der er egnet til at få et informations- og kommunikationsteknologisystem til at udføre en funktion

c) »trafikdata« alle elektroniske data, som vedrører en kommunikation ved hjælp af et informations- og kommunikationsteknologisystem, som er genereret af et informations- og kommunikationsteknologisystem, der udgjorde en del af kommunikationskæden, og som angiver kommunikationens oprindelse, bestemmelsessted, rute, tidspunkt, dato, størrelse, varighed eller typen af den underliggende tjeneste

d) »indholdsdata« alle elektroniske data, bortset fra abonnentoplysninger eller trafikdata, som vedrører indholdet af de data, der overføres af et informations- og kommunikationsteknologisystem, herunder, men ikke begrænset til, billeder, tekstbeskeder, talebeskeder, lydoptagelser og videooptagelser

e) »tjenesteyder« enhver offentlig eller privat enhed, der:

i) giver brugerne af sin tjeneste mulighed for at kommunikere ved hjælp af et informations- og kommunikationsteknologisystem, eller

ii) behandler eller lagrer elektroniske data på vegne af en sådan kommunikationstjeneste eller brugere af en sådan tjeneste

f) »abonnentoplysninger« alle oplysninger, som en tjenesteudbyder er i besiddelse af, og som vedrører abonnenter på dennes tjenester, bortset fra trafik- og indholdsdata, og som gør det muligt at fastslå:

i) typen af den anvendte kommunikationstjeneste, de dertil knyttede tekniske bestemmelser og tjenestens varighed

ii) abonnentens identitet, postadresse eller geografiske adresse, telefonnummer eller andet adgangsnummer, fakturerings- eller betalingsoplysninger, der er tilgængelige på grundlag af serviceaftalen eller -ordningen

iii) alle andre oplysninger om installationsstedet for kommunikationsudstyr, som er tilgængelige på grundlag af serviceaftalen eller -ordningen

g) »personoplysninger« enhver form for oplysninger, der vedrører en identificeret eller identificerbar fysisk person

h) »alvorlig forbrydelse« adfærd, der udgør en lovovertrædelse, der kan straffes med en maksimumstraf på mindst fire års frihedsberøvelse eller strengere straf

i) »formuegoder« aktiver af enhver art, hvad enten der er tale om fysiske eller ikkefysiske genstande, løsøre eller fast ejendom, materielle eller immaterielle aktiver, samt retlige dokumenter eller instrumenter, der tjener som bevis for ejendomsret til sådanne aktiver eller dertil knyttede rettigheder

j) »udbytte fra strafbart forhold« ethvert formuegode, der direkte eller indirekte stammer fra eller er opnået gennem begåelsen af en strafbar handling

k) »indefrysning« eller »beslaglæggelse« midlertidigt forbud mod overdragelse, omdannelse eller flytning af eller disponering over formuegoder eller midlertidig overtagelse af formuegoder på grundlag af en kendelse afsagt af en domstol eller en anden kompetent myndighed

l) »konfiskation«, som efter omstændighederne kan omfatte fortabelse, en definitiv berøvelse af et formuegode ved kendelse truffet af en domstol eller anden kompetent myndighed

m) »prædikatforbrydelse« enhver lovovertrædelse, hvorved der er frembragt udbytte, som kan blive genstand for en lovovertrædelse som defineret i artikel 17 i denne konvention

n) »regional organisation for økonomisk integration« en organisation oprettet af suveræne stater i et givet geografisk område, som af dets medlemsstater har fået tildelt kompetence på de af denne konvention omfattede områder, og som, efter organisationens egne bestemmelser, er behørigt bemyndiget til at undertegne, ratificere, acceptere, godkende eller tiltræde konventionen, og henvisninger til »kontraherende stater« i denne konvention finder anvendelse på sådanne organisationer inden for rammerne af deres kompetence

o) »nødsituation« en situation, hvor der er en væsentlig og overhængende fare for en fysisk persons liv eller sikkerhed.

Artikel 3

Anvendelsesområde

Medmindre andet er fastsat heri, finder denne konvention anvendelse på:

a) forebyggelse, efterforskning og retsforfølgning af de strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, herunder indefrysning, beslaglæggelse, konfiskation og tilbagelevering af udbyttet fra sådanne handlinger

b) indsamling, fremskaffelse, sikring og udveksling af elektronisk bevismateriale med henblik på strafferetlige efterforskninger eller retsforfølgninger, jf. artikel 23 og 35 i denne konvention.

Artikel 4

Lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med andre af De Forenede Nationers konventioner og protokoller

1. Ved gennemførelsen af andre relevante FN-konventioner og -protokoller, som de kontraherende stater er parter i, skal de sikre, at strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med sådanne konventioner og protokoller, også betragtes som strafbare handlinger i henhold til national ret, når de begås ved brug af informations- og kommunikationsteknologisystemer.

2. Intet i denne artikel må fortolkes således, at det fastslår strafbare handlinger i overensstemmelse med denne konvention.

Artikel 5

Beskyttelse af suverænitet

1. De kontraherende stater varetager deres forpligtelser i henhold til denne konvention på en måde, der er forenelig med principperne om staternes suveræne ligestilling og territoriale integritet samt princippet om ikkeindblanding i andre staters indre anliggender.

2. Intet i denne konvention giver en kontraherende stat ret til på en anden stats område at udøve jurisdiktionskompetence og varetage funktioner, som udelukkende er forbeholdt den anden stats myndigheder i henhold til dens nationale ret.

Artikel 6

Respekt for menneskerettighederne

1. De kontraherende stater skal sikre, at gennemførelsen af deres forpligtelser i henhold til denne konvention er i overensstemmelse med deres forpligtelser i henhold til den internationale menneskerettighedslovgivning.

2. Intet i denne konvention må fortolkes som en tilladelse til at undertrykke menneskerettigheder eller grundlæggende frihedsrettigheder, herunder rettigheder forbundet med ytrings-, samvittigheds-, menings-, religions- eller trosfrihed, retten til fredelig forsamling og foreningsfrihed, i overensstemmelse med og på en måde, der er forenelig med gældende international menneskerettighedslovgivning.

KAPITEL II

KRIMINALISERING

Artikel 7

Ulovlig adgang

1. Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte som strafbare handlinger i henhold til sin nationale lovgivning, når de begås forsætligt, adgang til hele eller dele af et informations- og kommunikationsteknologisystem uden ret.

2. En kontraherende stat kan kræve, at lovovertrædelsen begås ved at overtræde sikkerhedsforanstaltninger med henblik på at få adgang til elektroniske data eller med anden uærlig eller kriminel hensigt eller i relation til et informations- og kommunikationsteknologisystem, der er forbundet med et andet informations- og kommunikationsteknologisystem.

Artikel 8

Ulovlig opfangning

1. Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte som strafbare handlinger i henhold til sin nationale lovgivning, når de begås forsætligt og uden ret, opfangning ved tekniske midler af ikkeoffentlige transmissioner af elektroniske data til, fra eller inden for et informations- og kommunikationsteknologisystem, herunder elektromagnetiske emissioner fra et informations- og kommunikationsteknologisystem, der bærer sådanne elektroniske data.

2. En kontraherende stat kan kræve, at lovovertrædelsen begås med uærlig eller kriminel hensigt eller i relation til et informations- og kommunikationsteknologisystem, der er forbundet med et andet informations- og kommunikationsteknologisystem.

Artikel 9

Påvirkning af elektroniske data

1. Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte som strafbare handlinger i henhold til sin nationale lovgivning, når de begås forsætligt og uden ret, beskadigelse, sletning, forringelse, ændring eller undertrykkelse af elektroniske data.

2. En kontraherende stat kan kræve, at den adfærd, der er beskrevet i denne artikels stk. 1, resulterer i alvorlig skade.

Artikel 10

Påvirkning af et informations- og kommunikationsteknologisystem

Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte som strafbare handlinger i henhold til sin nationale lovgivning, når de begås forsætligt og uden ret, alvorlig hindring af funktionen af et informations- og kommunikationsteknologisystem ved at indtaste, overføre, beskadige, slette, forringe, ændre eller undertrykke elektroniske data.

Artikel 11

Misbrug af anordninger

1. Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at fastsætte som strafbare handlinger i henhold til sin nationale lovgivning, når de begås forsætligt og uden ret:

a) indhentning, fremstilling, salg, erhvervelse med henblik på brug, import, distribution eller på anden måde tilrådighedsstillelse af:

i) en anordning, herunder et program, som primært er konstrueret eller tilpasset med henblik på at begå en af de strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 7-10 i denne konvention, eller

ii) en adgangskode, adgangsoplysninger, elektronisk signatur eller lignende data, hvormed der kan opnås adgang til hele eller en del af et informations- og kommunikationsteknologisystem;

med den hensigt, at anordningen, herunder et program, eller adgangskoden, adgangsoplysningerne, den elektroniske signatur eller lignende data anvendes med henblik på at begå en af de strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 7-10 i denne konvention, og

b) besiddelse af en genstand som omhandlet i denne artikels stk. 1, litra a), nr. i) eller ii), med den hensigt, at den skal anvendes til at begå en af de strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med denne konventions artikel 7-10.

2. Denne artikel skal ikke fortolkes således, at der pålægges strafferetligt ansvar, når indhentning, fremstilling, salg, erhvervelse med henblik på brug, import, distribution eller på anden måde tilrådighedsstillelse eller besiddelse som omhandlet i denne artikels stk. 1 ikke sker med det formål at begå en strafbar handling, der er fastsat i overensstemmelse med denne konventions artikel 7-10, f.eks. med henblik på autoriseret afprøvning eller beskyttelse af et informations- og kommunikationsteknologisystem.

3. Hver kontraherende stat kan forbeholde sig retten til ikke at anvende denne artikels stk. 1, forudsat at forbeholdet ikke vedrører salg, distribution eller anden tilrådighedsstillelse af de i denne artikels stk. 1, litra a), nr. ii), omhandlede genstande.

Artikel 12

Forfalskning relateret til informations- og kommunikationsteknologisystemer

1. Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte som strafbare handlinger i henhold til sin nationale lovgivning, når de begås forsætligt og uden ret, indlæsning, ændring, sletning eller undertrykkelse af elektroniske data, der resulterer i uautentiske data, med det formål, at de skal betragtes eller anvendes til juridiske formål, som om de var autentiske, uanset om dataene er direkte læsbare og forståelige eller ej.

2. En kontraherende stat kan kræve, at der foreligger en hensigt om at bedrage eller en lignende uærlig eller kriminel hensigt, før der kan pålægges strafansvar.

Artikel 13

Tyveri eller bedrageri relateret til informations- og kommunikationsteknologisystemer

Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte som strafbare handlinger i henhold til sin nationale lovgivning, når de begås forsætligt og uden ret, forvoldelse af en anden person tab af formuegoder ved hjælp af:

a) enhver indlæsning, ændring, sletning eller undertrykkelse af elektroniske data

b) ethvert indgreb i et informations- og kommunikationsteknologisystems funktion

c) ethvert bedrag med hensyn til faktiske omstændigheder, der foretages gennem et informations- og kommunikationsteknologisystem, og som får en person til at gøre eller undlade at gøre noget, som vedkommende ellers ikke ville gøre eller undlade at gøre;

med den svigagtige eller uærlige hensigt at skaffe sig selv eller en anden, uden ret, en gevinst i form af penge eller andre formuegoder.

Artikel 14

Lovovertrædelser vedrørende onlinemateriale, der viser seksuelt misbrug af børn eller seksuel udnyttelse af børn

1. Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte følgende adfærd som strafbare handlinger i henhold til sin nationale lovgivning, når de begås forsætligt og uden ret:

a) at producere, tilbyde, sælge, distribuere, transmittere, udsende, vise, offentliggøre eller på anden måde gøre materiale, der viser seksuelt misbrug af børn eller seksuel udnyttelse af børn, tilgængeligt via et informations- og kommunikationsteknologisystem

b) at anmode om, tilvejebringe eller få adgang til materiale, der viser seksuelt misbrug af børn eller seksuel udnyttelse af børn, via et informations- og kommunikationsteknologisystem

c) at besidde eller kontrollere materiale, der viser seksuelt misbrug af børn eller seksuel udnyttelse af børn, og som er lagret i et informations- og kommunikationsteknologisystem eller et andet lagringsmedie

d) at finansiere de strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med litra a)-c) i dette stykke, som de kontraherende stater kan fastsætte som en særskilt strafbar handling.

2. I denne artikel skal udtrykket »materiale, der viser seksuelt misbrug af børn eller seksuel udnyttelse af børn« omfatte visuelt materiale, og det kan omfatte skriftligt indhold eller lydindhold, der afbilder, beskriver eller repræsenterer en person under 18 år:

a) som deltager i reel eller simuleret seksuel aktivitet

b) som er i nærværelse af en person, der deltager i seksuel aktivitet

c) hvis kønsdele vises primært med seksuelt formål, eller

d) som udsættes for tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, når det pågældende materiale er af seksuel karakter.

3. En kontraherende stat kan kræve, at det materiale, der er nævnt i denne artikels stk. 2, begrænses til materiale, der:

a) afbilder, beskriver eller repræsenterer en eksisterende person, eller

b) visuelt afbilder seksuelt misbrug af børn eller seksuel udnyttelse af børn.

4. De kontraherende stater kan i overensstemmelse med sin nationale lovgivning og gældende internationale forpligtelser tage skridt til at undtage fra kriminalisering:

a) adfærd fra børn vedrørende egenproduceret materiale, der afbilder dem, eller

b) samtykkebaseret fremstilling, overførsel eller besiddelse af materiale som beskrevet i denne artikels stk. 2, litra a)-c), hvor den afbildede underliggende adfærd er lovlig i henhold til national lovgivning, og hvor det pågældende materiale udelukkende opbevares til de involverede personers private og samtykkebaserede brug.

5. Intet i denne konvention skal berøre internationale forpligtelser, som er mere befordrende for virkeliggørelsen af barnets rettigheder.

Artikel 15

Hvervning eller grooming med det formål at begå en seksualforbrydelse mod et barn

1. Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte som strafbare handlinger i henhold til sin nationale lovgivning, at man forsætligt kommunikerer, hverver, groomer eller indgår nogen form for aftale gennem et informations- og kommunikationsteknologisystem med henblik på at begå en seksualforbrydelse mod et barn, som defineret i national lovgivning, herunder for at begå en af de strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 14 i denne konvention.

2. En kontraherende stat kan kræve, at den adfærd, der er beskrevet i denne artikels stk. 1, munder ud i en konkret handling.

3. En kontraherende stat kan overveje at udvide kriminaliseringen i overensstemmelse med denne artikels stk. 1 til personer, der formodes at være børn.

4. De kontraherende stater kan tage skridt til at udelukke kriminalisering af adfærd som beskrevet i nærværende artikels stk. 1, når den begås af børn.

Artikel 16

Udbredelse af intime billeder uden samtykke

1. Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte som strafbare handlinger i henhold til sin nationale lovgivning, når de begås forsætligt og uden ret, salg, distribution, transmission, offentliggørelse eller på anden måde tilgængeliggørelse af et intimt billede af en person ved hjælp af et informations- og kommunikationsteknologisystem uden samtykke fra den person, der er afbildet på billedet.

2. Med henblik på denne artikels stk. 1 forstås ved »intimt billede« en visuel optagelse af en person over 18 år, fremstillet på en hvilken som helst måde, herunder ved fotografi eller videooptagelse, som er af seksuel karakter, hvor personens kønsdele er blottet, eller hvor personen deltager i seksuel aktivitet, som var privat på tidspunktet for optagelsen, og med hensyn til hvilken den eller de afbildede personer havde en rimelig forventning om privatlivets fred på tidspunktet for lovovertrædelsen.

3. En kontraherende stat kan, hvor det er relevant, udvide definitionen af intime billeder til at omfatte afbildninger af personer, der er under 18 år, hvis de efter national lovgivning er myndige til at deltage i seksuel aktivitet, og billedet ikke viser misbrug eller udnyttelse af børn.

4. Med henblik på denne artikel kan en person, der er under 18 år og afbildet i et intimt billede, ikke give samtykke til udbredelse af et intimt billede, som udgør materiale, der viser seksuelt misbrug af børn eller seksuel udnyttelse af børn, i henhold til artikel 14 i denne konvention.

5. En kontraherende stat kan kræve, at der foreligger forsæt om at forvolde skade, før der kan pålægges strafansvar.

6. De kontraherende stater kan træffe andre foranstaltninger vedrørende forhold, der er omfattet af denne artikel, i overensstemmelse med sin nationale lovgivning og gældende internationale forpligtelser.

Artikel 17

Hvidvaskning af udbytte fra strafbart forhold

1. Hver kontraherende stat skal i overensstemmelse med de grundlæggende principper i sin nationale ret vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at fastsætte som strafbare handlinger, når de begås forsætligt:

a) i) konvertering eller overførsel af formuegoder, vel vidende at de pågældende formuegoder hidrører fra en kriminel handling, med det formål at hemmeligholde eller tilsløre formuegodernes ulovlige oprindelse eller at hjælpe personer, som er involveret i begåelsen af prædikatforbrydelsen, med at unddrage sig de retlige konsekvenser af handlingen

ii) hemmeligholdelse eller tilsløring af formuegoders sande karakter, oprindelse, lokalisering, disposition, bevægelser eller af rettigheder over eller ejerskab til formuegoder, vel vidende at de pågældende formuegoder er udbytte fra strafbart forhold.

b) Med forbehold af de grundlæggende begreber i den kontraherende stats retssystem:

i) erhvervelse, besiddelse eller anvendelse af formuegoder, vel vidende på modtagelsestidspunktet at de pågældende formuegoder er udbytte fra strafbart forhold

ii) deltagelse i, tilknytning til eller sammensværgelse med henblik på at begå, forsøg på at begå samt medvirken, tilskyndelse, lettelse og rådgivning i forbindelse med begåelsen af en af de lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne artikel.

2. Med henblik på gennemførelsen eller anvendelsen af denne artikels stk. 1:

a) Hver kontraherende stat skal fastsætte relevante lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 7-16 i denne konvention, som prædikatforbrydelser.

b) For kontraherende stater, hvis lovgivning indeholder en liste over specifikke prædikatforbrydelser, skal de som minimum medtage i denne liste en omfattende række forbrydelser, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 7-16 i denne konvention.

c) Med henblik på litra b) i dette stykke omfatter prædikatforbrydelser lovovertrædelser begået både inden for og uden for den pågældende kontraherende stats jurisdiktion. Lovovertrædelser, der er begået uden for en kontraherende stats jurisdiktion, udgør dog kun prædikatforbrydelser, når den pågældende adfærd er en strafbar handling i henhold til den nationale lovgivning i den stat, hvor den er begået, og ville være en strafbar handling i henhold til den nationale lovgivning i den kontraherende stat, der gennemfører eller anvender denne artikel, hvis den var blevet begået dér.

d) Hver kontraherende stat skal fremlægge kopier af sin love, der gennemfører denne artikel, og af enhver senere ændring af sådanne love eller en beskrivelse heraf til De Forenede Nationers generalsekretær.

e) Hvis det kræves af grundlæggende principper i en kontraherende stats nationale lovgivning, kan det fastsættes, at de i denne artikels stk. 1 nævnte lovovertrædelser ikke finder anvendelse på de personer, der har begået prædikatforbrydelsen.

f) Viden, hensigt eller formål, der kræves som et element i en lovovertrædelse som omhandlet i denne artikels stk. 1, kan udledes af objektive faktiske omstændigheder.

Artikel 18

Juridiske personers ansvar

1. Hver kontraherende stat skal træffe de foranstaltninger, der måtte være nødvendige for i overensstemmelse med sine retsprincipper at fastsætte juridiske personers ansvar for deltagelse i de lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention.

2. Med forbehold af den kontraherende stats retsprincipper kan juridiske personers ansvar være strafferetligt, civilretligt eller administrativt.

3. Dette ansvar er uden præjudice for det strafferetlige ansvar, der ifaldes af de enkeltpersoner, som har begået forbrydelsen.

4. Hver kontraherende stat skal særligt sikre, at juridiske personer, der drages til ansvar i overensstemmelse med denne artikel, kan pålægges effektive, forholdsmæssige og afskrækkende strafferetlige eller ikkestrafferetlige sanktioner, herunder økonomiske sanktioner.

Artikel 19

Deltagelse og forsøg

1. Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte som en strafbar handling i henhold til sin nationale lovgivning, når den begås forsætligt, deltagelse i enhver egenskab, f.eks. medgerningsmand, medhjælper eller anstifter, i en lovovertrædelse, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention.

2. Hver kontraherende stat kan vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte som en strafbar handling i henhold til sin nationale lovgivning, når det begås forsætligt, ethvert forsøg på at begå en lovovertrædelse, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention.

3. Hver kontraherende stat kan vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte som en strafbar handling i henhold til sin nationale lovgivning, når den begås forsætligt, forberedelse til en strafbar handling, der er fastsat i henhold til denne konvention.

Artikel 20

Forældelsesregler

Hver kontraherende stat skal, hvor det er relevant under hensyntagen til forbrydelsens grovhed, i sin nationale lovgivning fastsætte en lang forældelsesfrist for at indlede retsforfølgning for enhver lovovertrædelse, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, og fastsætte en længere forældelsesfrist eller fastsætte bestemmelser om suspension af forældelsesfristen, hvis den formodede lovovertræder har unddraget sig retsplejen.

Artikel 21

Retsforfølgning, retsafgørelse og sanktioner

1. Hver kontraherende stat skal gøre det strafbart at begå en lovovertrædelse, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, og pålægge effektive, forholdsmæssige og afskrækkende sanktioner, der tager hensyn til lovovertrædelsens grovhed.

2. Hver kontraherende stat kan i overensstemmelse med sin nationale lovgivning vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte skærpende omstændigheder i relation til de lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, herunder omstændigheder, der påvirker kritiske informationsinfrastrukturer.

3. Hver kontraherende stat skal bestræbe sig på at sikre, at enhver skønsmæssig retlig beføjelse i henhold til dens nationale lovgivning vedrørende retsforfølgning af personer for lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, udøves med henblik på at maksimere effektiviteten af retshåndhævelsesforanstaltninger i forhold til disse lovovertrædelser og med behørig hensyntagen til behovet for at afskrække fra at begå sådanne lovovertrædelser.

4. Hver kontraherende stat skal sikre, at enhver person, der retsforfølges for lovovertrædelser, som er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, nyder alle rettigheder og garantier i overensstemmelse med national ret og den kontraherende stats gældende internationale forpligtelser, herunder retten til en retfærdig rettergang og retten til et forsvar.

5. I tilfælde af lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, skal hver kontraherende stat træffe passende foranstaltninger i overensstemmelse med sin nationale lovgivning og med behørig hensyntagen til retten til et forsvar for at søge at sikre, at de betingelser, der pålægges i forbindelse med afgørelser om løsladelse forud for retssag eller appel, tager hensyn til behovet for at sikre den tiltaltes tilstedeværelse ved efterfølgende straffesager.

6. Hver kontraherende stat skal tage hensyn til alvoren af de pågældende lovovertrædelser, når den overvejer muligheden for tidlig løsladelse eller prøveløsladelse af personer, der er dømt for sådanne lovovertrædelser.

7. De kontraherende stater skal sikre, at der i henhold til national ret er truffet passende foranstaltninger til at beskytte børn, der er anklaget for lovovertrædelser i overensstemmelse med denne konvention, i overensstemmelse med forpligtelserne i henhold til konventionen om barnets rettigheder og de relevante protokoller hertil samt andre gældende internationale eller regionale instrumenter.

8. Intet i denne konvention anfægter det princip, at definitionen af strafbare handlinger i konventionen og gældende retlige forsvarsmidler eller andre retsprincipper, der regulerer spørgsmålet om, hvorvidt handlinger er lovlige, er forbeholdt en kontraherende stats nationale ret, og at sådanne strafbare handlinger skal retsforfølges og straffes i overensstemmelse med den pågældende nationale ret.

KAPITEL III

JURISDIKTION

Artikel 22

Jurisdiktion

1. Hver kontraherende stat skal træffe sådanne foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastlægge dens jurisdiktion med hensyn til handlinger, som i overensstemmelse med denne konvention er fastsat som strafbare, når:

a) lovovertrædelsen begås på den pågældende kontraherende stats område, eller

b) lovovertrædelsen begås om bord på et fartøj, som sejler under den kontraherende stats flag, eller et luftfartøj, der er indregistreret i henhold til den kontraherende stats lovgivning på det tidspunkt, hvor handlingen begås.

2. Med forbehold af artikel 5 i denne konvention kan en kontraherende stat også fastlægge sin jurisdiktion over en sådan lovovertrædelse, når:

a) lovovertrædelsen er begået mod en statsborger i den pågældende kontraherende stat, eller

b) lovovertrædelsen er begået af en statsborger i den pågældende kontraherende stat eller en statsløs person med sædvanligt ophold på dens område, eller

c) lovovertrædelsen er en af dem, der er fastsat i overensstemmelse med denne konventions artikel 17, stk. 1, litra b), nr. ii), og begås uden for dens område med henblik på at begå en strafbar handling, der er fastsat i overensstemmelse med denne konventions artikel 17, stk. 1, litra a), nr. i) eller ii), eller litra b), nr. i), på dens område, eller

d) lovovertrædelsen er begået mod den kontraherende stat.

3. I forbindelse med artikel 37, stk. 11, i denne konvention træffer hver kontraherende stat de foranstaltninger, der er nødvendige for at fastlægge sin jurisdiktion med hensyn til handlinger, som i overensstemmelse med denne konvention er fastsat som strafbare, når den formodede lovovertræder befinder sig på den kontraherende stats område, og den kontraherende stat ikke udleverer den pågældende alene af den grund, at personen er statsborger i den kontraherende stat.

4. Hver kontraherende stat kan ligeledes træffe de foranstaltninger, som er nødvendige for at fastlægge sin jurisdiktion med hensyn til handlinger, der i overensstemmelse med denne konvention er fastsat som strafbare, når den formodede lovovertræder befinder sig på den kontraherende stats område, og den kontraherende stat ikke udleverer den pågældende.

5. Hvis en kontraherende stat, der udøver sin jurisdiktion i henhold til denne artikels stk. 1 eller 2, har modtaget meddelelse om eller på anden vis har erfaret, at en eller flere af de øvrige kontraherende stater foretager efterforskning, indleder retsforfølgning eller rejser straffesag vedrørende samme handling, rådfører de pågældende kontraherende staters kompetente myndigheder sig i givet fald med hinanden med henblik på at koordinere deres indsats.

6. Uden at det berører normer i den almindelige folkeret, udelukker denne konvention ikke udøvelse af strafferetlig jurisdiktion, der er fastsat af en kontraherende stat i medfør af dens nationale ret.

KAPITEL IV

PROCESSUELLE FORANSTALTNINGER OG RETSHÅNDHÆVELSE

Artikel 23

Anvendelsesområde for processuelle foranstaltninger

1. Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at fastsætte de beføjelser og procedurer, der er omhandlet i dette kapitel, med henblik på specifikke strafferetlige efterforskninger eller retsforfølgninger.

2. Medmindre andet er fastsat i denne konvention, skal hver kontraherende stat anvende de beføjelser og procedurer, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, på:

a) de strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention

b) andre strafbare handlinger begået ved hjælp af et informations- og kommunikationsteknologisk system, og

c) indsamling af bevismateriale i elektronisk form for enhver strafbar handling.

3. a) Hver kontraherende stat kan forbeholde sig ret til kun at anvende de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 29 i denne konvention, på lovovertrædelser eller kategorier af lovovertrædelser, der er angivet i forbeholdet, forudsat at omfanget af sådanne lovovertrædelser eller kategorier af lovovertrædelser ikke er mere begrænset end omfanget af de lovovertrædelser, på hvilke den anvender de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 30 i denne konvention. Hver kontraherende stat skal overveje at begrænse et sådant forbehold for at muliggøre den bredest mulige anvendelse af de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 29.

b) Hvis en kontraherende stat på grund af begrænsninger i den lovgivning, der var gældende på tidspunktet for vedtagelsen af denne konvention, ikke er i stand til at anvende de foranstaltninger, som er omhandlet i artikel 29 og 30 i denne konvention, på kommunikation, der overføres inden for et informations- og kommunikationsteknologisystem hos en tjenesteudbyder, som:

i) drives til fordel for en lukket brugergruppe, og

ii) ikke anvender offentlige kommunikationsnet og ikke er forbundet med et andet informations- og kommunikationsteknologisystem, hverken offentligt eller privat;

kan den pågældende kontraherende stat forbeholde sig retten til ikke at anvende disse foranstaltninger på sådanne meddelelser. Hver kontraherende stat skal overveje at begrænse et sådant forbehold for at muliggøre den bredest mulige anvendelse af de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 29 og 30 i denne konvention.

Artikel 24

Betingelser og garantier

1. Hver kontraherende stat skal sikre, at indførelsen, gennemførelsen og anvendelsen af de beføjelser og procedurer, der er omhandlet i dette kapitel, er underlagt de betingelser og garantier, der er fastsat i dens nationale lovgivning, som skal sikre beskyttelse af menneskerettighederne i overensstemmelse med dens forpligtelser i henhold til international menneskerettighedslovgivning, og som skal indarbejde proportionalitetsprincippet.

2. I overensstemmelse med og i henhold til hver kontraherende stats nationale lovgivning skal sådanne betingelser og garantier, alt efter hvad der er relevant i betragtning af arten af den pågældende procedure eller beføjelse, bl.a. omfatte retslig eller anden uafhængig prøvelse, adgang til et effektivt retsmiddel, begrundelser for anvendelse samt begrænsning af omfanget og varigheden af en sådan beføjelse eller procedure.

3. I det omfang det er foreneligt med offentlighedens interesse, navnlig god retspleje, skal hver kontraherende stat overveje virkningen af beføjelserne og procedurerne i dette kapitel på tredjemands rettigheder, ansvar og legitime interesser.

4. De betingelser og garantier, der er fastsat i overensstemmelse med denne artikel, finder anvendelse på nationalt plan på de beføjelser og procedurer, der er fastsat i dette kapitel, både med henblik på nationale strafferetlige efterforskninger og retsforfølgninger og med henblik på at yde internationalt samarbejde fra den anmodede kontraherende stats side.

5. Henvisninger til retslig eller anden uafhængig prøvelse i stk. 2 i denne artikel er henvisninger til en sådan prøvelse på nationalt plan.

Artikel 25

Hastesikring af lagrede elektroniske data

1. Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at sætte dens kompetente myndigheder i stand til at påbyde eller på lignende måde opnå hastesikring af nærmere angivne elektroniske data, herunder trafikdata, indholdsdata og abonnentoplysninger, der er lagret ved hjælp af et informations- og kommunikationsteknologisystem, navnlig hvis der er grund til at antage, at de elektroniske data er særligt sårbare over for tab eller ændring.

2. Hvis en kontraherende stat giver denne artikels stk. 1 virkning ved at pålægge en person at bevare nærmere angivne lagrede elektroniske data, som personen er i besiddelse af eller har kontrol over, skal den kontraherende stat vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at forpligte den pågældende person til at bevare og opretholde integriteten af disse elektroniske data i så lang tid, som det er nødvendigt, dog højst i 90 dage, for at gøre det muligt for de kompetente myndigheder at anmode om videregivelse af dem. En kontraherende stat kan bestemme, at et sådant påbud efterfølgende kan fornyes.

3. Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at forpligte dataforvalteren eller en anden person, der skal opbevare de elektroniske data, til at holde gennemførelsen af sådanne procedurer fortrolig i den periode, der er fastsat i dens nationale lovgivning.

Artikel 26

Hastesikring og delvis videregivelse af trafikdata

Enhver kontraherende stat skal, for så vidt angår trafikdata, der skal bevares i henhold til bestemmelserne i artikel 25 i denne konvention, vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at:

a) sikre, at en sådan hastesikring af trafikdata er tilgængelig, uanset om en eller flere tjenesteudbydere var involveret i transmissionen af en kommunikation, og

b) sikre hurtig videregivelse til den kontraherende stats kompetente myndighed eller en person, der er udpeget af denne myndighed, af en tilstrækkelig mængde trafik-data, der sætter den kontraherende stat i stand til at identificere tjenesteudbyderne og den vej, ad hvilken kommunikationen eller de angivne oplysninger blev overført.

Artikel 27

Editionskendelse

Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at bemyndige sine kompetente myndigheder til at pålægge:

a) en person på dens område at indsende nærmere angivne elektroniske data, som den pågældende er i besiddelse af eller har kontrol over, og som er lagret i et informations- og kommunikationsteknologisystem eller et elektronisk datalagringsmedium, og

b) en tjenesteudbyder, der udbyder sine tjenester på den kontraherende stats område, at indsende abonnentoplysninger vedrørende sådanne tjenester, som denne tjenesteudbyder er i besiddelse af eller har kontrol over.

Artikel 28

Ransagning og beslaglæggelse af lagrede elektroniske data

1. Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at bemyndige dens kompetente myndigheder til at foretage ransagning eller på lignende måde at få adgang til:

a) et informations- og kommunikationsteknologisystem, en del heraf, og elektroniske data, der er lagret deri, og

b) et elektronisk datalagringsmedium, hvori de ønskede elektroniske data kan være lagret;

på den pågældende kontraherende stats område.

2. Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at sikre, at når dens myndigheder ransager eller på lignende måde får adgang til et specifikt informations- og kommunikationsteknologisystem eller en del heraf i henhold til denne artikels stk. 1, litra a), og har grund til at tro, at de ønskede elektroniske data er lagret i et andet informations- og kommunikationsteknologisystem eller en del heraf på dens område, og sådanne data er lovligt tilgængelige fra eller til rådighed for det oprindelige system, skal sådanne myndigheder hurtigt kunne foretage ransagningen for at opnå adgang til dette andet informations- og kommunikationsteknologisystem.

3. Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at bemyndige sine kompetente myndigheder til at beslaglægge eller på tilsvarende vis sikre elektroniske data på dens område, hvortil der er opnået adgang i overensstemmelse med denne artikels stk. 1 eller 2. Disse foranstaltninger skal omfatte beføjelse til at:

a) beslaglægge eller på lignende måde sikre et informations- og kommunikationsteknologisystem eller en del heraf eller et elektronisk datalagringsmedie

b) tage og opbevare kopier af disse elektroniske data i elektronisk form

c) opretholde integriteten af de relevante lagrede elektroniske data

d) gøre disse elektroniske data utilgængelige i eller fjerne dem fra det informations- og kommunikationsteknologisystem, der er blevet tilgået.

4. Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at bemyndige sine kompetente myndigheder til at pålægge enhver person, der har kendskab til, hvordan det pågældende informations- og kommunikationsteknologisystem, informations- og telekommunikationsnet eller disses komponentdele eller de foranstaltninger, der anvendes til at beskytte de elektroniske data deri, fungerer, at tilvejebringe de nødvendige oplysninger i det omfang, det er rimeligt, for at muliggøre gennemførelsen af de foranstaltninger, der er omhandlet i denne artikels stk. 1-3.

Artikel 29

Realtidsindsamling af trafikdata

1. Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at bemyndige sine kompetente myndigheder til:

a) ved anvendelse af tekniske midler på den pågældende kontraherende stats område at indsamle eller registrere, og

b) inden for rammerne af en tjenesteudbyders eksisterende tekniske kapacitet at pålægge denne:

i) ved anvendelse af tekniske midler på den pågældende kontraherende stats område at indsamle eller registrere, eller

ii) at samarbejde med og bistå de kompetente myndigheder med indsamling eller registrering af;

trafikdata i realtid, der er forbundet med nærmere angivne kommunikationer på dets område, transmitteret ved hjælp af et informations- og kommunikationsteknologisystem.

2. Hvis en kontraherende stat på grund af principperne i sit nationale retssystem ikke kan vedtage de foranstaltninger, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, litra a), kan den i stedet vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at sikre indsamling eller registrering i realtid af trafikdata i forbindelse med nærmere angivne kommunikationer, der transmitteres på dens område, ved anvendelse af tekniske midler på dette område.

3. Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at forpligte en tjenesteyder til at hemmeligholde selve gennemførelsen af enhver beføjelse i henhold til denne artikel samt enhver oplysning i forbindelse hermed.

Artikel 30

Opfangelse af indholdsdata

1. Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige i relation til en række alvorlige strafbare handlinger, der fastsættes i national lovgivning, for at bemyndige sine kompetente myndigheder til:

a) ved anvendelse af tekniske midler på den pågældende kontraherende stats område at indsamle eller registrere, og

b) inden for rammerne af en tjenesteudbyders eksisterende tekniske kapacitet at pålægge denne:

i) ved anvendelse af tekniske midler på den pågældende kontraherende stats område at indsamle eller registrere, eller

ii) at samarbejde med og bistå de kompetente myndigheder med indsamling eller registrering af;

indholdsdata i realtid fra nærmere angivne kommunikationer på dens område, transmitteret ved hjælp af et informations- og kommunikationsteknologisystem.

2. Hvis en kontraherende stat på grund af principperne i sit nationale retssystem ikke kan vedtage de foranstaltninger, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, litra a), kan den i stedet vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at sikre indsamling eller registrering i realtid af indholdsdata fra nærmere angivne kommunikationer på dens område ved anvendelse af tekniske midler på dette område.

3. Hver kontraherende stat skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at forpligte en tjenesteyder til at hemmeligholde selve gennemførelsen af enhver beføjelse i henhold til denne artikel samt enhver oplysning i forbindelse hermed.

Artikel 31

Indefrysning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbart forhold

1. Hver kontraherende stat skal i videst muligt omfang inden for sit nationale retssystem træffe sådanne foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at muliggøre konfiskation af:

a) udbytte fra strafbart forhold, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, eller formuegoder, hvis værdi svarer til værdien af sådant udbytte

b) formuegoder, udstyr eller andre redskaber, der anvendes i eller er bestemt til anvendelse i lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention.

2. Hver kontraherende stat skal træffe de foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at muliggøre identifikation, sporing, indefrysning eller beslaglæggelse af enhver genstand, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, med henblik på eventuel konfiskation.

3. Hver kontraherende stat skal i overensstemmelse med sin nationale lovgivning vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at regulere de kompetente myndigheders administration af indefrosne, beslaglagte eller konfiskerede formuegoder, der er omfattet af denne artikels stk. 1 og 2.

4. Hvis udbytte fra strafbart forhold helt eller delvist er blevet omdannet eller konverteret til andre formuegoder, skal sådanne formuegoder være omfattet af de foranstaltninger, der er omhandlet i denne artikel, i stedet for udbyttet.

5. Hvis udbytte fra strafbart forhold er blevet blandet med formuegoder, der er erhvervet fra lovlige kilder, kan sådanne formuegoder, uden at dette berører beføjelser vedrørende indefrysning eller beslaglæggelse, konfiskeres op til den anslåede værdi af det blandede udbytte.

6. Indtægter eller andre fordele, der hidrører fra udbytte fra strafbart forhold, fra formuegoder, som udbytte fra strafbart forhold er blevet omdannet eller konverteret til, eller fra formuegoder, som udbytte fra strafbart forhold er blevet blandet sammen med, skal ligeledes være omfattet af de foranstaltninger, der er omhandlet i denne artikel, på samme måde og i samme omfang som udbytte fra strafbart forhold.

7. Med henblik på denne artikel og denne konventions artikel 50 skal hver kontraherende stat bemyndige sine domstole eller andre kompetente myndigheder til at pålægge, at bank-, finans- eller forretningspapirer stilles til rådighed eller beslaglægges. En kontraherende stat må ikke afslå at handle i henhold til bestemmelserne i dette stykke under påberåbelse af bankhemmelighed.

8. Hver kontraherende stat kan overveje muligheden for at kræve, at en lovovertræder dokumenterer den lovlige oprindelse af formodet udbytte fra strafbart forhold eller andre aktiver, der kan konfiskeres, i det omfang, et sådant krav er foreneligt med principperne i deres nationale ret og med karakteren af de retlige og andre procedurer.

9. Bestemmelserne i denne artikel skal ikke fortolkes således, at de berører rettighederne hos tredjemænd, der har handlet i god tro.

10. Intet i denne artikel berører princippet om, at de foranstaltninger, der henvises til, skal defineres og gennemføres i overensstemmelse med bestemmelserne i en kontraherende stats nationale lovgivning.

Artikel 32

Oprettelse af strafferegister

Enhver kontraherende stat kan vedtage sådanne lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for på sådanne vilkår og med det formål, som den finder passende, at tage hensyn til enhver tidligere domfældelse i en anden stat af en formodet lovovertræder med henblik på at anvende sådanne oplysninger i straffesager vedrørende en lovovertrædelse, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention.

Artikel 33

Beskyttelse af vidner

1. Hver kontraherende stat skal træffe passende foranstaltninger i overensstemmelse med sin nationale lovgivning og inden for sine muligheder for at yde effektiv beskyttelse mod potentiel gengældelse mod eller intimidering af vidner, der afgiver vidneforklaring eller i god tro og med rimelig grund giver oplysninger om lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, eller på anden måde samarbejder med efterforsknings- eller retsmyndigheder, og, hvor det er relevant, for deres slægtninge og andre nærtstående personer.

2. De foranstaltninger, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, kan bl.a., uden at det berører sagsøgtes rettigheder, herunder retten til en retfærdig rettergang, omfatte:

a) fastlæggelse af procedurer for fysisk beskyttelse af sådanne personer, såsom, i det omfang det er nødvendigt og muligt, at flytte dem og, hvor det er relevant, tillade hemmeligholdelse eller begrænsninger i videregivelsen af oplysninger om sådanne personers identitet og opholdssted

b) fastsættelse af bevisregler, som gør det muligt at afgive vidneudsagn på en måde, der sikrer vidnets sikkerhed, f.eks. ved at tillade, at vidneudsagn afgives ved hjælp af kommunikationsteknologi såsom videolink eller andre passende midler.

3. De kontraherende stater skal overveje at indgå aftaler eller ordninger med andre stater om flytning af personer som omhandlet i denne artikels stk. 1.

4. Bestemmelserne i denne artikel finder også anvendelse på ofre, for så vidt som de er vidner.

Artikel 34

Bistand til og beskyttelse af ofre

1. Hver kontraherende stat skal inden for sine muligheder træffe passende foranstaltninger til at yde bistand til og beskyttelse af ofre for lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, navnlig i tilfælde af trussel om gengældelse eller intimidering.

2. Hver kontraherende stat skal, med forbehold af sin nationale lovgivning, etablere passende procedurer for at give adgang til erstatning og godtgørelse til ofre for lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention.

3. Hver kontraherende stat skal, med forbehold af sin nationale lovgivning, sikre, at ofres synspunkter og bekymringer kan fremlægges og tages i betragtning på passende stadier af straffesager mod gerningsmænd på en måde, der ikke krænker retten til et forsvar.

4. Med hensyn til de strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 14-16 i denne konvention, skal hver kontraherende stat, med forbehold af sin nationale lovgivning, træffe foranstaltninger til at yde bistand til ofre for sådanne strafbare handlinger, herunder til deres fysiske og psykiske helbredelse, i samarbejde med relevante internationale organisationer, ikkestatslige organisationer og andre dele af civilsamfundet.

5. Ved anvendelsen af bestemmelserne i denne artikels stk. 2-4 skal hver kontraherende stat tage hensyn til ofrenes alder, køn samt særlige omstændigheder og behov, herunder børns særlige omstændigheder og behov.

6. Hver kontraherende stat skal, i det omfang det er foreneligt med dens nationale retlige rammer, tage effektive skridt til at sikre overholdelse af anmodninger om at fjerne det indhold, der er beskrevet i artikel 14 og 16 i denne konvention, eller gøre det utilgængeligt.

KAPITEL V

INTERNATIONALT SAMARBEJDE

Artikel 35

Generelle principper for internationalt samarbejde

1. De kontraherende stater skal samarbejde med hinanden i overensstemmelse med bestemmelserne i denne konvention samt andre gældende internationale instrumenter om internationalt samarbejde i straffesager og national lovgivning med henblik på:

a) efterforskning og retsforfølgning af og retlige procedurer i forbindelse med de strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, herunder indefrysning, beslaglæggelse, konfiskation og tilbagelevering af udbyttet fra sådanne handlinger

b) indsamling, fremskaffelse, sikring og udveksling af elektronisk bevismateriale for strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention

c) indsamling, fremskaffelse, sikring og udveksling af elektronisk bevismateriale vedrørende enhver form for grov kriminalitet, herunder grov kriminalitet, som er fastsat i overensstemmelse med andre gældende FN-konventioner og -protokoller, der er i kraft på tidspunktet for vedtagelsen af denne konvention.

2. Med henblik på indsamling, fremskaffelse, sikring og udveksling af elektronisk bevismateriale vedrørende lovovertrædelser som omhandlet i denne artikels stk. 1, litra b) og c), finder de relevante stykker i artikel 40 samt artiklerne 41-46 i denne konvention anvendelse.

3. I spørgsmål vedrørende internationalt samarbejde skal dobbelt strafbarhed, når det betragtes som et krav, anses for at være opfyldt, uanset om den anmodede kontraherende stats lovgivning henfører lovovertrædelsen til samme kategori af lovovertrædelser eller benævner lovovertrædelsen med samme terminologi som den anmodende kontraherende stat, hvis den adfærd, der ligger til grund for den lovovertrædelse, for hvilken der søges bistand, er en strafbar handling i henhold til begge kontraherende staters lovgivning.

Artikel 36

Beskyttelse af personoplysninger

1. a) En kontraherende stat, der overfører personoplysninger i henhold til denne konvention, skal gøre dette i overensstemmelse med sin nationale lovgivning og eventuelle forpligtelser, som den overførende part måtte have i henhold til gældende folkeret. De kontraherende stater er ikke forpligtet til at videregive personoplysninger i overensstemmelse med denne konvention, hvis oplysningerne ikke kan videregives i overensstemmelse med deres gældende lovgivning om beskyttelse af personoplysninger.

b) Hvis videregivelsen af personoplysninger ikke ville være i overensstemmelse med denne artikels stk. 1, litra a), kan de kontraherende stater søge at pålægge passende betingelser i overensstemmelse med gældende lovgivning for at opnå overholdelse med henblik på at besvare en anmodning om personoplysninger.

c) De kontraherende stater opfordres til at etablere bilaterale eller multilaterale ordninger for at lette overførslen af personoplysninger.

2. For personoplysninger, der overføres i overensstemmelse med denne konvention, skal de kontraherende stater sikre, at de modtagne personoplysninger er underlagt effektive og passende beskyttelsesforanstaltninger inden for de respektive kontraherende staters retlige rammer.

3. For at overføre personoplysninger, der er indhentet i overensstemmelse med denne konvention, til et tredjeland eller en international organisation, skal en kontraherende stat underrette den oprindelige overførende kontraherende stat om sin hensigt og anmode om dennes tilladelse.

Den kontraherende stat må kun overføre sådanne personoplysninger med tilladelse fra den oprindelige overførende kontraherende stat, som kan kræve, at tilladelsen gives skriftligt.

Artikel 37

Udlevering

1. Denne artikel finder anvendelse på de strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, når den person, der er genstand for anmodningen om udlevering, befinder sig på den anmodede kontraherende stats område, forudsat at den strafbare handling, for hvilken der anmodes om udlevering, er strafbar efter både den anmodende og den anmodede kontraherende stats nationale lovgivning. Når udlevering begæres med henblik på afsoning af en endelig fængselsstraf eller en anden form for frihedsberøvelse som følge af en dom for en lovovertrædelse, som kan medføre udlevering, kan den anmodede kontraherende stat tillade udleveringen i overensstemmelse med national ret.

2. Uanset stk. 1 i denne artikel kan en kontraherende stat, hvis lovgivning tillader det, tillade udlevering af en person for enhver af de strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, og som ikke er strafbare efter dens egen nationale lovgivning.

3. Hvis anmodningen om udlevering omfatter flere særskilte strafbare handlinger, hvoraf mindst én kan medføre udlevering i henhold til denne artikel, og hvoraf nogle ikke kan medføre udlevering på grund af deres fængselsstrafs længde, men som er relateret til strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, kan den anmodede stat også bringe denne artikel i anvendelse for disse handlinger.

4. Enhver af de strafbare handlinger, som denne artikel finder anvendelse på, anses for en lovovertrædelse, der kan medføre udlevering i henhold til enhver udleveringsaftale, som måtte eksistere mellem de kontraherende stater. De kontraherende stater forpligter sig til at lade sådanne lovovertrædelser, der kan medføre udlevering, være omfattet af enhver udleveringsaftale, som de indbyrdes måtte indgå.

5. Hvis en kontraherende stat, som gør udlevering betinget af, at der eksisterer en aftale herom, modtager en udleveringsanmodning fra en anden kontraherende stat, som den pågældende part ikke har en udleveringsaftale med, kan den anvende denne konvention som retsgrundlag for udlevering med hensyn til enhver strafbar handling, som denne artikel finder anvendelse på.

6. Kontraherende stater, der gør udlevering betinget af, at der eksisterer en udleveringsaftale, skal:

a) ved deponeringen af deres ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumenter underrette De Forenede Nationers generalsekretær om, hvorvidt de vil anvende denne konvention som retsgrundlag for samarbejde om udlevering med andre stater, der er parter i denne konvention, og

b) hvis de ikke anvender denne konvention som retsgrundlag for samarbejde om udlevering, søge, hvor det er relevant, at indgå udleveringsaftaler med andre stater, der er parter i denne konvention, for at gennemføre denne artikel.

7. Kontraherende stater, der ikke gør udlevering betinget af, at der eksisterer en aftale herom, skal indbyrdes anerkende de strafbare handlinger, som denne artikel finder anvendelse på, som lovovertrædelser, der kan medføre udlevering.

8. Udlevering er underkastet de betingelser, som er fastsat i den anmodede parts ret eller i gældende udleveringsaftaler, herunder også betingelserne i forbindelse med kravet om minimumsstraf for udlevering og de grunde under henvisning til hvilke den anmodede kontraherende stat kan afslå udlevering.

9. Med forbehold af deres nationale lovgivning bestræber de kontraherende stater sig på at fremskynde udleveringsprocedurerne og forenkle de dermed forbundne beviskrav vedrørende enhver strafbar handling, som denne artikel finder anvendelse på.

10. Med forbehold af bestemmelserne i dens nationale lovgivning og dens udleveringsaftaler kan den anmodede kontraherende stat, når den finder det godtgjort, at omstændighederne berettiger hertil og er hastende, og efter anmodning fra den anmodende kontraherende stat, herunder når anmodningen fremsendes gennem Den Internationale Kriminalpolitiorganisations eksisterende kanaler, tage en person, hvis udlevering ønskes, og som befinder sig på dens område, i forvaring eller træffe andre passende foranstaltninger for at sikre personens tilstedeværelse under udleveringsproceduren.

11. En kontraherende stat, på hvis område en formodet lovovertræder befinder sig, er, hvis den ikke udleverer den pågældende person i forbindelse med en strafbar handling, som denne artikel finder anvendelse på, alene af den grund, at den pågældende er statsborger i den kontraherende stat, forpligtet til på anmodning af den kontraherende stat, der begærer udlevering, uden unødig forsinkelse at forelægge sagen for sine kompetente myndigheder med henblik på retsforfølgning. De pågældende myndigheder træffer afgørelse og leder retsforhandlingerne på samme måde som ved andre lovovertrædelser af sammenlignelig art i henhold til den pågældende kontraherende stats nationale ret. De berørte kontraherende stater samarbejder med hinanden, særlig om proceduremæssige og bevismæssige aspekter, med henblik på at sikre effektiviteten af retsforfølgningen.

12. Når national ret udelukkende giver en kontraherende stat hjemmel til at udlevere eller på anden vis overgive en af sine statsborgere på betingelse af, at personen vil blive sendt tilbage til den pågældende kontraherende stat for at afsone den straf, som vedkommende er blevet idømt ved den retssag eller de retsforhandlinger, som danner grundlag for anmodningen om udlevering eller overgivelse, og den pågældende kontraherende stat og den kontraherende stat, som begærer personen udleveret, er enige om denne mulighed og andre vilkår, som de skønner hensigtsmæssige, er en sådan betinget udlevering eller overgivelse tilstrækkelig til at opfylde forpligtelsen i henhold til denne artikels stk. 11.

13. Såfremt en udlevering, der er begæret med henblik på fuldbyrdelse af en dom, afslås, fordi den pågældende person er statsborger i den anmodede kontraherende stat, skal den anmodede part, hvis dens nationale lovgivning tillader det og i overensstemmelse med kravene i denne lovgivning, efter anmodning fra den anmodende kontraherende stat overveje fuldbyrdelse af den retsafgørelse, som er truffet i henhold til den anmodende parts nationale ret, eller den resterende del deraf.

14. Personer, der retsforfølges i forbindelse med en af de strafbare handlinger, som denne artikel finder anvendelse på, skal garanteres retfærdig behandling på alle sagens stadier, herunder nydelse af alle rettigheder og garantier i henhold til den nationale ret i den kontraherende stat, på hvis område personen befinder sig.

15. Intet i denne konvention må fortolkes således, at det pålægger udleveringspligt, hvis den anmodede part har vægtige grunde til at tro, at anmodningen er fremsat med det formål at retsforfølge eller straffe en person på grund af dennes køn, race, religion, nationalitet, etniske oprindelse eller politiske anskuelser, eller at efterkommelse af anmodningen vil skade den pågældende persons stilling af en af disse årsager.

16. En kontraherende stat kan ikke afslå en udleveringsanmodning alene af den grund, at lovovertrædelsen også anses for at indeholde skattemæssige spørgsmål.

17. Inden den anmodede kontraherende stat afslår en udleveringsanmodning, rådfører den sig efter omstændighederne med den anmodende kontraherende stat med henblik på at give sidstnævnte vid mulighed for at give udtryk for sine synspunkter og fremlægge oplysninger til støtte for sit andragende.

18. Den anmodede kontraherende stat skal underrette den anmodende kontraherende stat om sin afgørelse vedrørende udleveringen. Den anmodede kontraherende stat skal underrette den anmodende kontraherende stat om enhver grund til at afslå udlevering, medmindre den anmodede kontraherende stat er forhindret heri af sin nationale lovgivning eller sine internationale forpligtelser.

19. Hver kontraherende stat skal ved undertegnelsen eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument meddele De Forenede Nationers generalsekretær navn og adresse på en myndighed, der er ansvarlig for at fremsætte eller modtage anmodninger om udlevering eller foreløbig anholdelse. Generalsekretæren skal oprette og ajourføre et register over de myndigheder, der er udpeget af de kontraherende stater. Hver kontraherende stat skal sikre, at oplysningerne i registret til enhver tid er korrekte.

20. De kontraherende stater bestræber sig på at indgå bilaterale og multilaterale aftaler eller ordninger, der muliggør eller øger effektiviteten af udlevering.

Artikel 38

Overførelse af domfældte

De kontraherende stater kan, under hensyntagen til domfældtes rettigheder, overveje at indgå bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger om overførsel til deres område af personer, der er idømt fængselsstraf eller andre former for frihedsberøvelse for lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, med henblik på at de kan fuldbyrde deres straffe dér. De kontraherende stater kan også tage hensyn til spørgsmål vedrørende samtykke, rehabilitering og reintegration.

Artikel 39

Overførsel af retsforfølgning i straffesager

1. De kontraherende stater skal overveje muligheden for at overføre retsforfølgning af en lovovertrædelse, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, til hinanden, når en sådan overførsel anses for at være i hensynet til en forsvarlig retspleje, navnlig i tilfælde, hvor flere jurisdiktioner er involveret, med henblik på at koncentrere retsforfølgningen.

2. Hvis en kontraherende stat, der gør overførsel af retsforfølgning i straffesager betinget af, at der foreligger en aftale, modtager en anmodning om overførsel fra en anden kontraherende stat, som den ikke har nogen aftale med på dette område, kan den betragte denne konvention som retsgrundlag for overførsel af retsforfølgning i straffesager for enhver lovovertrædelse, som denne artikel finder anvendelse på.

Artikel 40

Generelle principper og procedurer vedrørende gensidig retlig bistand

1. De kontraherende stater skal yde hinanden gensidige retlig bistand i videst muligt omfang i forbindelse med efterforskning, retsforfølgning og retssager vedrørende lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, samt med henblik på indsamling af elektronisk bevismateriale vedrørende lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, samt alvorlige forbrydelser.

2. Gensidig retlig bistand ydes i videst muligt omfang i henhold til den anmodede kontraherende stats relevante love, traktater, aftaler og ordninger vedrørende efterforskning, retsforfølgning og retssager i forbindelse med strafbare handlinger, som juridiske personer kan drages til ansvar for i den anmodende kontraherende stat i henhold til denne konventions artikel 18.

3. Der kan anmodes om gensidig retlig bistand i henhold til denne artikel til:

a) optagelse af vidneudsagn eller indhentelse af udtalelser fra personer

b) forkyndelse af juridiske dokumenter

c) iværksættelse af ransagninger og beslaglæggelser samt indefrysning

d) ransagning eller lignende skaffen sig adgang til, beslaglæggelse eller lignende sikring af samt videregivelse af elektroniske data, der er lagret ved hjælp af et informations- og kommunikationsteknologisystem i henhold til artikel 44 i denne konvention

e) indsamling af trafikdata i realtid i henhold til artikel 45 i denne konvention

f) opfangning af indholdsdata i henhold til denne konventions artikel 46

g) undersøgelse af genstande og steder

h) tilvejebringelse af oplysninger, bevismateriale og ekspertvurderinger

i) tilvejebringelse af originaler eller bekræftede genparter af relevante dokumenter og registreringer, herunder offentlige registreringer og pengeinstituts-, finans-, selskabs- og forretningsregistreringer

j) identificering eller opsporing af udbytte fra strafbare forhold, formuegoder, redskaber eller andre genstande, der kan tjene som bevis

k) lettelse af frivilligt fremmøde af personer i den anmodende kontraherende stat

l) inddrivelse af udbytte fra strafbart forhold

m) alle andre typer bistand, som ikke strider imod national ret i den anmodede kontraherende stat.

4. Uden at det berører national ret, kan de kompetente myndigheder i en kontraherende stat uden forudgående anmodning videregive oplysninger vedrørende strafferetlige forhold til en kompetent myndighed i en anden kontraherende stat, hvis de mener, at sådanne oplysninger kan hjælpe myndigheden med at indlede eller med succes gennemføre undersøgelser og straffesager eller kan føre til en anmodning fra sidstnævnte kontraherende stat i henhold til denne konvention.

5. Videregivelsen af oplysninger i henhold til denne artikels stk. 4 berører ikke undersøgelser og straffesager i den stat, hvor de kompetente myndigheder, der stiller oplysningerne til rådighed, er beliggende. De kompetente myndigheder, der modtager oplysningerne, skal efterkomme en anmodning om, at de pågældende oplysninger forbliver fortrolige, selv midlertidigt, eller om begrænsninger for deres anvendelse. Dette forhindrer dog ikke den modtagende kontraherende stat i under retssagen at videregive oplysninger, der er diskulperende for en tiltalt. I så fald skal den modtagende kontraherende stat underrette den fremsendende kontraherende stat forud for videregivelsen og, hvis der anmodes herom, rådføre sig med den fremsendende kontraherende stat. Hvis forhåndsmeddelelse undtagelsesvis ikke er mulig, underretter den modtagende kontraherende stat straks den fremsendende kontraherende stat om fremlæggelsen.

6. Bestemmelserne i denne artikel berører ikke forpligtelser i henhold til nogen anden aftale, hverken bilateral eller multilateral, som helt eller delvis regulerer eller vil komme til at regulere gensidig retlig bistand.

7. Denne artikels stk. 8-31 finder anvendelse på anmodninger, der fremsættes i henhold til denne artikel, hvis de pågældende kontraherende stater ikke er bundet af en aftale om gensidig retlig bistand. Hvis disse kontraherende stater er bundet af en sådan aftale, finder de tilsvarende bestemmelser i denne aftale anvendelse, medmindre de kontraherende stater aftaler at anvende denne artikels stk. 8-31 i stedet herfor. De kontraherende stater opfordres kraftigt til at anvende bestemmelserne i disse stykker, hvis de letter samarbejdet.

8. De kontraherende stater kan afslå at yde bistand i henhold til denne artikel på grund af fravær af dobbelt strafbarhed. Den anmodede kontraherende stat kan dog, hvis og i det omfang den anser det for hensigtsmæssigt, yde bistand, uanset om handlingen udgør en strafbar handling i henhold til den anmodede parts nationale ret. Bistand kan afslås, når anmodninger vedrører forhold af de minimis-karakter eller forhold, for hvilke det samarbejde eller den bistand, der anmodes om, er tilgængelig i henhold til andre bestemmelser i denne konvention.

9. En person, der tilbageholdes eller afsoner en straf på en kontraherende stats område, og hvis tilstedeværelse i en anden kontraherende stat der anmodes om med henblik på identifikation, vidneforklaring eller anden form for bistand med fremskaffelse af bevismateriale til efterforskning, retsforfølgning eller retssager i forbindelse med lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, kan overføres, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) Den pågældende giver frivilligt informeret samtykke.

b) De kompetente myndigheder i de to kontraherende stater er enige på de betingelser, som disse kontraherende stater måtte anse for hensigtsmæssige.

10. I forbindelse med denne artikels stk. 9 gælder, at:

a) den kontraherende stat, som personen overføres til, skal have myndighed og pligt til at holde den overførte person i forvaring, medmindre den kontraherende stat, hvorfra personen blev overført, anmoder om eller giver tilladelse til andet

b) den kontraherende stat, som personen overføres til, skal uden ophold opfylde sin forpligtelse til at tilbagegive personen til varetægten hos den kontraherende stat, hvorfra personen blev overført, som aftalt på forhånd eller som på anden måde aftalt af de to kontraherende staters kompetente myndigheder

c) den kontraherende stat, hvortil personen overføres, må ikke kræve, at den kontraherende stat, hvorfra personen blev overført, indleder en udleveringsprocedure med henblik på tilbagegivelse af personen

d) den overførte person får godskrevet afsoning af den straf, der afsones i den stat, hvorfra personen blev overført, for den tid, vedkommende har været frihedsberøvet i den kontraherende stat, hvortil personen blev overført.

11. Medmindre den kontraherende stat, hvorfra en person skal overføres i overensstemmelse med denne artikels stk. 9 og 10, giver sit samtykke hertil, må denne person, uanset nationalitet, ikke retsforfølges, tilbageholdes, straffes eller underkastes nogen anden frihedsbegrænsning på den stats område, hvortil vedkommende overføres, for handlinger, undladelser eller domfældelser, der fandt sted før personens udrejse fra den stat, hvorfra personen blev overført.

12. a) Hver kontraherende stat udpeger en eller flere centrale myndigheder, der skal have ansvar for og bemyndigelse til at efterkomme anmodninger om gensidig retlig bistand eller til at videresende dem til de kompetente myndigheder med henblik på efterkommelse. Når en kontraherende stat har en særlig region eller et særligt område med et særskilt system for gensidig retlig bistand, kan den udpege en særskilt central myndighed til at have samme funktion i den pågældende region eller det pågældende område.

b) De centrale myndigheder skal sikre hurtig og korrekt efterkommelse eller videresendelse af de anmodninger, som de modtager. Når den centrale myndighed videresender en anmodning til en kompetent myndighed, opfordrer den den kompetente myndighed til hurtig og korrekt efterkommelse af anmodningen.

c) De Forenede Nationers generalsekretær skal underrettes om den centrale myndighed, der er udpeget til dette formål, når hver kontraherende stat deponerer sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument til denne konvention, og vedkommende skal oprette og ajourføre et register over de centrale myndigheder, der er udpeget af de kontraherende stater. Hver kontraherende stat skal sikre, at oplysningerne i registret til enhver tid er korrekte.

d) Anmodninger om gensidig retlig bistand og eventuelle meddelelser i den anledning videresendes til de centrale myndigheder, som parterne har udpeget. Dette krav berører ikke en kontraherende stats ret til at foreskrive, at sådanne anmodninger og meddelelser skal stiles til den kontraherende stat ad diplomatiske kanaler og i hastesager, såfremt de kontraherende stater er enige herom, via Den Internationale Kriminalpolitiorganisation, hvis det er muligt.

13. Anmodninger fremsættes skriftligt eller om muligt ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation, på et sprog, der kan accepteres af den anmodede kontraherende stat, og på vilkår, der tillader den kontraherende stat at fastslå ægtheden. De Forenede Nationers generalsekretær skal underrettes om det eller de sprog, som hver kontraherende stat kan acceptere, på det tidspunkt, hvor den deponerer sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument til denne konvention. I hastesager, og såfremt de kontraherende stater er enige herom, kan anmodninger fremsættes mundtligt, men skal straks bekræftes skriftligt.

14. Hvor det ikke er forbudt i henhold til deres respektive love, opfordres de kontraherende staters centrale myndigheder til at fremsende og modtage anmodninger om gensidig retlig bistand samt meddelelser i forbindelse hermed og elektronisk bevismateriale på vilkår, der gør det muligt for den anmodede kontraherende stat at fastslå ægtheden og sikre kommunikationens sikkerhed.

15. Anmodninger om gensidig retlig bistand skal indeholde:

a) navnet på den myndighed, der fremsætter anmodningen

b) genstanden for og arten af den efterforskning, retsforfølgning eller retssag, som anmodningen vedrører, samt navn på og virkeområdet for den myndighed, der varetager efterforskningen, retsforfølgningen eller retssagen

c) et sammendrag af sagsomstændighederne undtagen i forbindelse med anmodninger med henblik på forkyndelse af juridiske dokumenter

d) en beskrivelse af den bistand, der anmodes om, og nærmere oplysninger om enhver særlig procedure, som den anmodende kontraherende stat ønsker fulgt

e) hvor det er muligt og hensigtsmæssigt, identitet, opholdssted og nationalitet for enhver berørt person samt oprindelsesland, beskrivelse og opholdssted for enhver berørt genstand eller konto

f) hvor det er relevant, den periode, i hvilken der anmodes om bevismateriale, oplysninger eller anden bistand, og

g) det formål, hvortil bevismateriale, oplysninger eller anden bistand ønskes indhentet.

16. Den anmodede kontraherende stat kan anmode om yderligere oplysninger, når det skønnes nødvendigt for efterkommelsen af anmodningen i overensstemmelse med national ret, eller når dette kan lette en sådan efterkommelse.

17. En anmodning skal efterkommes i overensstemmelse med den anmodede kontraherende stats nationale ret og, i det omfang det ikke strider mod den anmodede kontraherende stats nationale ret, og hvis det er muligt, i overensstemmelse med de procedurer, der er angivet i anmodningen.

18. Hvor det er muligt, og i overensstemmelse med de grundlæggende principper i national ret, gælder det, at når en person befinder sig på en kontraherende stats område og skal afhøres som vidne, offer eller ekspert af en anden kontraherende stats retsmyndigheder, kan den første kontraherende stat efter anmodning fra den anden kontraherende stat tillade, at afhøringen finder sted via videokonference, hvis det ikke er muligt eller ønskeligt for den pågældende at give personligt fremmøde på den anmodende kontraherende stats område. De kontraherende stater kan aftale, at afhøringen skal foretages af en af den anmodende kontraherende stats retlige myndigheder og overværes af en af den anmodede kontraherende stats retlige myndigheder. Hvis den anmodede kontraherende stat ikke har adgang til de tekniske midler, der er nødvendige for at afholde en videokonference, kan sådanne midler efter gensidig aftale stilles til rådighed af den anmodende kontraherende stat.

19. Den anmodende kontraherende stat må ikke videregive eller anvende oplysninger eller bevismateriale, der er tilstillet den af den anmodede kontraherende stat, til andre efterforskninger, retsforfølgninger eller retssager end dem, der er anført i anmodningen, uden den anmodede kontraherende stats forudgående samtykke. Intet i dette stykke forhindrer den anmodende kontraherende stat i under en retssag at fremlægge oplysninger eller beviser, som beviser en tiltalts uskyld. I dette tilfælde underretter den anmodende kontraherende stat den anmodede kontraherende stat forud for fremlæggelsen og, hvis den anmodes herom, rådfører den sig med den anmodede kontraherende stat. Hvis forhåndsmeddelelse undtagelsesvis ikke er mulig, underretter den anmodende kontraherende stat straks den anmodede kontraherende stat om fremlæggelsen.

20. Den anmodende kontraherende stat kan kræve, at den anmodede kontraherende stat behandler anmodningens omstændigheder og indhold fortroligt, undtagen i det omfang efterkommelse af anmodningen tilsiger andet. Hvis den anmodede kontraherende stat ikke kan opfylde kravet om fortrolighed, underretter den omgående den anmodende kontraherende stat herom.

21. En anmodning om gensidig retlig bistand kan afslås:

a) såfremt anmodningen ikke fremsættes i overensstemmelse med bestemmelserne i denne artikel

b) såfremt den anmodede kontraherende stat finder, at efterkommelse af anmodningen vil kunne krænke dens suverænitet, sikkerhed, *ordre public* eller andre væsentlige interesser

c) såfremt den anmodede kontraherende stats myndigheder i medfør af national lovgivning ville være afskåret fra at udføre den handling, som der anmodes om, i forbindelse med enhver lignende lovovertrædelse, hvis denne havde været genstand for efterforskning, retsforfølgning eller retssag inden for deres egen jurisdiktion

d) såfremt det ville stride imod den anmodede kontraherende stats retssystem vedrørende gensidig retlig bistand at efterkomme anmodningen.

22. Intet i denne konvention må fortolkes således, at det pålægger en pligt til at yde gensidig retlig bistand, hvis den anmodede kontraherende stat har vægtige grunde til at tro, at anmodningen er fremsat med det formål at retsforfølge eller straffe en person på grund af dennes køn, race, religion, nationalitet, etniske oprindelse eller politiske anskuelser, eller at efterkommelse af anmodningen vil skade den pågældende persons stilling af en af disse årsager.

23. De kontraherende stater kan ikke afslå en anmodning om gensidig retlig bistand alene af den grund, at lovovertrædelsen også anses for at omfatte skattemæssige spørgsmål.

24. De kontraherende stater kan ikke afslå at yde gensidig retlig bistand i henhold til denne artikel under påberåbelse af bankhemmelighed.

25. Ethvert afslag på gensidig retlig bistand skal begrundes.

26. Den anmodede kontraherende stat efterkommer hurtigst muligt anmodningen om gensidig retlig bistand og tager videst muligt hensyn til de tidsfrister, som den anmodende kontraherende stat har rettet en begrundet henstilling, helst i anmodningen, til den om at overholde. Den anmodede kontraherende stat skal besvare rimelige anmodninger fra den anmodende kontraherende stat om status og fremskridt i behandlingen af anmodningen. Den anmodende kontraherende stat giver straks den anmodede kontraherende stat underretning, når der ikke længere er brug for den bistand, som der blev anmodet om.

27. Den anmodede kontraherende stat kan udsætte ydelse af gensidig retlig bistand med den begrundelse, at den forstyrrer en igangværende efterforskning, retsforfølgning eller retssag.

28. Inden den anmodede part afslår en anmodning i henhold til denne artikels stk. 21 eller udsætter efterkommelsen i henhold til denne artikels stk. 27, rådfører den anmodede kontraherende stat sig med den anmodende kontraherende stat med henblik på at overveje, om der kan ydes bistand på de vilkår og betingelser, som den anmodede part skønner nødvendige. Hvis den anmodende kontraherende stat accepterer bistand på disse betingelser, skal den overholde betingelserne.

29. Med forbehold af anvendelsen af denne artikels stk. 11 må et vidne, en ekspert eller en anden person, som efter anmodning fra den anmodende kontraherende stat giver sit samtykke til at afgive forklaring i en retssag eller til at bistå i en efterforskning, retsforfølgning eller retssag på den anmodende kontraherende stats område, ikke retsforfølges, tilbageholdes, straffes eller underkastes nogen anden begrænsning af personens frihed på dette område for så vidt angår handlinger, undladelser eller domfældelser forud for personens udrejse fra den anmodede kontraherende stats område. En sådan beskyttelse ophører, når vidnet, eksperten eller den anden person, efter i en periode på 15 på hinanden følgende dage eller i en af de kontraherende stater aftalt periode fra den dato, hvor personen officielt er blevet underrettet om, at de retslige myndigheder ikke længere kræver personens tilstedeværelse, at have haft mulighed for at forlade den anmodende kontraherende stats område, alligevel frivilligt er forblevet på området eller, efter at have forladt det, er vendt tilbage af egen fri vilje.

30. Almindelige omkostninger ved efterkommelse af en anmodning afholdes af den anmodede kontraherende stat, medmindre de berørte kontraherende stater aftaler andet. Hvis der er eller vil være betydelige eller ekstraordinære udgifter forbundet med at efterkomme anmodningen, rådfører de kontraherende stater sig med hinanden for at fastlægge de vilkår og betingelser, på hvilke anmodningen vil blive efterkommet, samt hvordan omkostningerne skal dækkes.

31. Den anmodede kontraherende part:

a) skal til den anmodende kontraherende stat fremsende genparter af registreringer, dokumenter og oplysninger fra offentlige myndigheder, som den anmodede kontraherende stat har i sin besiddelse, og som er tilgængelige for offentligheden i henhold til national ret

b) kan efter eget skøn til den anmodende kontraherende stat fremsende alle eller dele af de genparter af registreringer, dokumenter og oplysninger fra offentlige myndigheder, som den anmodede kontraherende stat har i sin besiddelse, og som ikke er tilgængelige for offentligheden i henhold til national ret, på de betingelser, som den skønner hensigtsmæssige.

32. De kontraherende stater overvejer om nødvendigt muligheden for at indgå bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger, der kan tjene formålet med, gennemføre eller forstærke denne artikels bestemmelser.

Artikel 41

24/7-netværk

1. Hver kontraherende stat skal udpege et kontaktpunkt, der står til rådighed døgnet rundt, alle ugens dage, for at sikre øjeblikkelig bistand med henblik på specifikke strafferetlige efterforskninger, retsforfølgninger eller retssager vedrørende lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, eller med henblik på indsamling, fremskaffelse og sikring af elektronisk bevismateriale med henblik på denne artikels stk. 3 og i forbindelse med lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, samt grov kriminalitet.

2. De Forenede Nationers generalsekretær skal underrettes om et sådant kontaktpunkt og føre et ajourført register over kontaktpunkter, der er udpeget med henblik på de i denne artikel omhandlede formål, og vedkommende skal hvert år udsende den ajourførte liste over kontaktpunkter til de kontraherende stater.

3. En sådan bistand skal omfatte at lette eller, hvis det er tilladt i henhold til den anmodede kontraherende stats nationale lovgivning og praksis, direkte at gennemføre foranstaltninger i form af:

a) levering af teknisk rådgivning

b) opbevaring af lagrede elektroniske data i henhold til artikel 42 og 43 i denne konvention, herunder, hvis det er relevant, oplysninger om tjenesteyderens placering, hvis den anmodede kontraherende stat har kendskab hertil, for at bistå den anmodende kontraherende stat med at fremsætte en anmodning

c) indsamling af beviser og tilvejebringelse af juridiske oplysninger

d) opsporing af mistænkte, eller

e) levering af elektroniske data for at afværge en nødsituation.

4. En kontraherende stats kontaktpunkt skal have kapacitet til hurtigt at kunne kommunikere med en anden kontraherende stats kontaktpunkt. Hvis det kontaktpunkt, der er udpeget af en kontraherende stat, ikke er en del af den eller de myndighed(er) i den kontraherende stat, der er ansvarlig(e) for gensidig retlig bistand eller udlevering, skal kontaktpunktet sikre, at det hurtigt kan koordinere med den eller de pågældende myndigheder.

5. Hver kontraherende stat skal sikre, at der er uddannet og udstyret personale til rådighed for at varetage driften af 24/7-netværket.

6. De kontraherende stater kan også anvende og styrke eksisterende autoriserede netværk af kontaktpunkter, hvor det er relevant og inden for rammerne af deres nationale lovgivning, herunder Den Internationale Kriminalpolitiorganisations 24/7-netværk for computerrelateret kriminalitet med henblik på hurtigt politisamarbejde og andre metoder til samarbejde om udveksling af oplysninger.

Artikel 42

Internationalt samarbejde med henblik på hastesikring af lagrede elektroniske data

1. En kontraherende stat kan anmode en anden kontraherende stat om i overensstemmelse med denne konventions artikel 25 at beordre eller på anden måde opnå hurtig sikring af elektroniske data, der er lagret ved hjælp af et informations- og kommunikationsteknologisystem, som befinder sig på den anden kontraherende stats område, og for hvilke den anmodende kontraherende stat agter at indgive en anmodning om gensidig retlig bistand i forbindelse med søgning eller lignende adgang, beslaglæggelse eller lignende sikring eller videregivelse af de elektroniske data.

2. Den anmodende kontraherende part kan anvende det 24/7-netværk, der er omhandlet i artikel 41 i denne konvention, til at indhente oplysninger om placeringen af de elektroniske data, der er lagret ved hjælp af et informations- og kommunikationsteknologisystem, og, hvis det er relevant, oplysninger om tjenesteyderens etableringssted.

3. En anmodning om sikring, der fremsættes i henhold til denne artikels stk. 1, skal angive:

a) den myndighed, der anmoder om sikring

b) den strafbare handling, der er genstand for en strafferetlig efterforskning, retsforfølgning eller retssag, samt et kort resumé af de dermed forbundne faktiske omstændigheder

c) de lagrede elektroniske data, der skal sikres, og deres forbindelse til lovovertrædelsen

d) alle tilgængelige oplysninger, der identificerer opbevareren af de lagrede elektroniske data eller placeringen af informations- og kommunikationsteknologisystemet

e) nødvendigheden af sikringen

f) at den anmodende kontraherende stat har til hensigt at indgive en anmodning om gensidig retlig bistand vedrørende ransagning eller lignende adgang, beslaglæggelse eller lignende sikring eller videregivelse af de lagrede elektroniske data

g) hvis det er relevant, behovet for at holde anmodningen om opbevaring fortrolig og for ikke at underrette brugeren.

4. Efter modtagelse af anmodningen fra en anden kontraherende stat skal den anmodede kontraherende stat træffe alle passende foranstaltninger til hastesikring af de angivne elektroniske data i overensstemmelse med sin nationale lovgivning. Med henblik på at besvare en anmodning er dobbelt strafbarhed ikke en betingelse for at foretage en sådan sikring.

5. En kontraherende stat, der kræver dobbelt strafbarhed som en betingelse for at imødekomme en anmodning om gensidig retlig bistand i forbindelse med ransagning eller lignende adgang, beslaglæggelse eller lignende sikring eller videregivelse af lagrede elektroniske data, kan for så vidt angår andre lovovertrædelser end dem, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, forbeholde sig ret til at afslå anmodningen om sikring i henhold til denne artikel i tilfælde, hvor den har grund til at antage, at betingelsen om dobbelt strafbarhed ikke ville kunne opfyldes på tidspunktet for videregivelsen.

6. Desuden kan en anmodning om sikring kun afslås på basis af de grunde, der er anført i artikel 40, stk. 21, litra b) og c), og stk. 22, i denne konvention.

7. Hvis den anmodede kontraherende stat mener, at sikring ikke vil give garanti for oplysningernes fremtidige tilgængelighed eller vil true fortroligheden af eller på anden måde skade den anmodende kontraherende stats efterforskning, skal den straks underrette den anmodende kontraherende stat herom, som derefter skal afgøre, om anmodningen alligevel skal efterkommes.

8. Enhver sikring, der foretages som svar på en anmodning i henhold til denne artikels stk. 1, skal ske for en periode på mindst 60 dage for at gøre det muligt for den anmodende kontraherende stat at indgive en anmodning om ransagning eller lignende adgang, beslaglæggelse eller lignende sikring eller videregivelse af oplysningerne. Efter modtagelsen af en sådan anmodning skal oplysningerne fortsat sikres, indtil der er truffet afgørelse om anmodningen.

9. Inden udløbet af den i denne artikels stk. 8 omhandlede sikringsperiode kan den anmodende kontraherende stat anmode om en forlængelse af sikringsperioden.

Artikel 43

Internationalt samarbejde med henblik på hurtig videregivelse af sikrede trafikdata

1. Hvis den anmodede kontraherende stat i forbindelse med efterkommelsen af en anmodning i henhold til denne konventions artikel 42 om sikring af trafikdata vedrørende en specifik kommunikation opdager, at en tjenesteudbyder i en anden kontraherende stat har været involveret i transmissionen af kommunikationen, skal den anmodede kontraherende stat uden ophold videregive en tilstrækkelig mængde trafikdata til den anmodende kontraherende stat til at identificere den pågældende tjenesteudbyder og den rute, hvorigennem kommunikationen blev transmitteret.

2. Videregivelse af trafikdata i henhold til denne artikels stk. 1 kan kun afslås på basis af de grunde, der er anført i denne konventions artikel 40, stk. 21, litra b) og c), samt stk. 22.

Artikel 44

Gensidig retlig bistand i forbindelse med adgang til lagrede elektroniske data

1. En kontraherende stat kan anmode en anden kontraherende stat om at ransage eller på lignende måde at få adgang til, beslaglægge eller på lignende måde at sikre samt videregive elektroniske data, der er lagret ved hjælp af et informations- og kommunikationsteknologisystem, som befinder sig på den anmodede kontraherende stats område, herunder elektroniske data, der er blevet sikret i henhold til artikel 42 i denne konvention.

2. Den anmodede kontraherende stat skal besvare anmodningen ved anvendelse af de relevante internationale instrumenter og love, der er omhandlet i artikel 35 i denne konvention, og i overensstemmelse med andre relevante bestemmelser i dette kapitel.

3. Anmodningen skal besvares uden ophold, hvis:

a) der er grund til at antage, at de relevante data er særligt sårbare over for tab eller ændring, eller

b) de instrumenter og love, der er omhandlet i denne artikels stk. 2, på anden måde indeholder bestemmelser om et fremskyndet samarbejde.

Artikel 45

Gensidig retlig bistand i forbindelse med indsamling i realtid af trafikdata

1. De kontraherende stater skal bestræbe sig på at yde hinanden gensidig retlig bistand i forbindelse med indsamling i realtid af trafikdata i tilknytning til nærmere angivet kommunikation på deres område, som transmitteres ved hjælp af et informations- og kommunikationsteknologisystem. Med forbehold af bestemmelserne i denne artikels stk. 2 skal en sådan bistand være underlagt de betingelser og procedurer, der er fastsat i den nationale lovgivning.

2. Hver kontraherende stat skal bestræbe sig på at yde en sådan bistand, i det mindste for så vidt angår strafbare handlinger, for hvilke indsamling i realtid af trafikdata ville være tilgængelig i en tilsvarende national sag.

3. En anmodning, der fremsættes i overensstemmelse med denne artikels stk. 1, skal indeholde:

a) den bistandssøgende myndigheds navn

b) et resumé af de vigtigste faktiske omstændigheder og arten af den efterforskning, retsforfølgning eller retssag, som anmodningen vedrører

c) de elektroniske data, for hvilke indsamling af trafikdata er påkrævet samt deres relation til lovovertrædelsen

d) alle tilgængelige data, der identificerer ejeren eller brugeren af dataene eller placeringen af informations- og kommunikationsteknologisystemet

e) begrundelse for behovet for at indsamle trafikdataene

f) den periode, for hvilken der skal indsamles trafikdata, samt en tilsvarende begrundelse for periodens længde.

Artikel 46

Gensidig retlig bistand ved opfangning af indholdsdata

De kontraherende stater skal bestræbe sig på at yde hinanden gensidig retlig bistand i forbindelse med indsamling eller registrering i realtid af indholdsdata fra nærmere angivne kommunikationer, der overføres ved hjælp af et informations- og kommunikationsteknologisystem, i det omfang det er tilladt i henhold til traktater, der gælder for dem, eller i henhold til deres nationale lovgivning.

Artikel 47

Samarbejde om retshåndhævelse

1. De kontraherende stater skal samarbejde tæt med hinanden i overensstemmelse med deres respektive nationale retlige og administrative systemer for at øge effektiviteten af retshåndhævende foranstaltninger til bekæmpelse af de lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention. De kontraherende stater skal især træffe effektive foranstaltninger til at:

a) forbedre og om nødvendigt etablere kommunikationskanaler mellem deres kompetente myndigheder, organer og tjenester under hensyntagen til eksisterende kanaler, herunder Den Internationale Kriminalpolitiorganisations kanaler, for at lette sikker og hurtig udveksling af oplysninger vedrørende alle aspekter af de strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, herunder, hvis de pågældende kontraherende stater finder det hensigtsmæssigt, forbindelser til andre kriminelle aktiviteter

b) samarbejde med andre kontraherende stater om gennemførelse af undersøgelser med hensyn til lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, vedrørende:

   i) identitet, færden og aktiviteter for personer, der er mistænkt for at medvirke ved sådanne strafbare handlinger, og oplysninger om, hvor andre berørte personer befinder sig

   ii) bevægelser af udbyttet fra strafbart forhold og formuegoder, der stammer fra sådant strafbart forhold

   iii) flytning af formuegoder, udstyr eller andre hjælpemidler, der anvendes til eller er beregnet til begåelse af sådanne strafbare handlinger

c) tilvejebringe, hvor det er relevant, nødvendige genstande eller data til analytiske eller efterforskningsmæssige formål

d) udveksle, hvor det er relevant, oplysninger med andre kontraherende stater om specifikke midler og metoder, der anvendes til at begå de strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, herunder brug af falske identiteter, forfalskede, ændrede eller falske dokumenter og andre midler til at skjule aktiviteter samt cyberkriminalitetstaktikker, -teknikker og -procedurer

e) lette effektiv koordination mellem partens kompetente myndigheder, organer og tjenester og fremme udveksling af personale og andre eksperter, herunder, under forudsætning af bilaterale aftaler eller ordninger mellem de berørte kontraherende stater, udstationering af forbindelsesofficerer

f) udveksle oplysninger og koordinere administrative og andre foranstaltninger, som efter omstændighederne træffes med det formål på et tidligt tidspunkt at afdække handlinger, som i henhold til denne konvention er strafbare.

2. Med henblik på at give denne konvention retsvirkning skal de kontraherende stater overveje at indgå bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger om direkte samarbejde mellem deres retshåndhævende myndigheder og, hvis sådanne aftaler eller ordninger allerede findes, at ændre dem. Hvis der ikke indgås sådanne aftaler eller ordninger mellem de berørte kontraherende stater, kan de kontraherende stater overveje at anvende denne konvention som grundlag for gensidigt retshåndhævelsessamarbejde med hensyn til de lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention. De kontraherende stater gør efter omstændighederne fuld brug af aftaler og ordninger, herunder med internationale eller regionale organisationer, for at øge samarbejdet mellem deres retshåndhævende myndigheder.

Artikel 48

Fælles efterforskninger

De kontraherende stater skal overveje at indgå bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger, hvorved de berørte kompetente myndigheder i forbindelse med lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, og som er genstand for strafferetlige efterforskninger, retsforfølgninger eller retssager i en eller flere stater, kan oprette fælles efterforskningsenheder. I mangel af sådanne aftaler eller ordninger kan fælles efterforskninger foretages efter aftale fra sag til sag. De kontraherende stater skal sikre, at suveræniteten for den kontraherende stat, på hvis område sådanne efterforskninger skal finde sted, respekteres fuldt ud.

Artikel 49

Mekanismer til inddrivelse af formuegoder gennem internationalt samarbejde om konfiskation

1. Hver kontraherende stat skal, for at yde gensidig retlig bistand i henhold til denne konventions artikel 50 med hensyn til formuegoder, som er erhvervet gennem eller involveret i begåelsen af en lovovertrædelse, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, i overensstemmelse med sin nationale lovgivning:

a) træffe sådanne foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at gøre det muligt for dens kompetente myndigheder at give virkning til en afgørelse om konfiskation, der er truffet af en domstol i en anden kontraherende stat

b) træffe sådanne foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at give dens kompetente myndigheder, hvor de har jurisdiktion, mulighed for at beordre konfiskation af sådanne formuegoder af udenlandsk oprindelse ved dom for en lovovertrædelse i form af hvidvaskning af penge eller en anden lovovertrædelse, der hører under dens jurisdiktion, eller ved andre procedurer, der er tilladt i henhold til dens nationale lovgivning, og

c) overveje at træffe de foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at muliggøre konfiskation af sådanne formuegoder uden en straffedom i tilfælde, hvor gerningsmanden ikke kan retsforfølges på grund af død, flugt eller fravær, eller i andre relevante tilfælde.

2. Hver kontraherende stat skal, for at yde gensidig retlig bistand efter anmodning fremsat i henhold til denne konventions artikel 50, stk. 2, i overensstemmelse med sin nationale lovgivning:

a) træffe de nødvendige foranstaltninger for at gøre det muligt for dens kompetente myndigheder at indefryse eller beslaglægge formuegoder på grundlag af en afgørelse om indefrysning eller beslaglæggelse, der er truffet af en domstol eller kompetent myndighed i en anmodende kontraherende stat, og som giver den anmodede kontraherende stat et rimeligt grundlag for at antage, at der er tilstrækkelig grund til at træffe sådanne foranstaltninger, og at formuegoderne i sidste ende vil blive genstand for en afgørelse om konfiskation med henblik på denne artikels stk. 1, litra a)

b) træffe de foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at give dens kompetente myndigheder mulighed for at indefryse eller beslaglægge formuegoder på grundlag af en anmodning, der giver den anmodede kontraherende stat et rimeligt grundlag for at antage, at der er tilstrækkelige grunde til at træffe sådanne foranstaltninger, og at formuegoderne i sidste ende vil blive omfattet af en afgørelse om konfiskation med henblik på denne artikels stk. 1, litra a), og

c) overveje at træffe yderligere foranstaltninger for at give sine kompetente myndigheder mulighed for at sikre formuegoder med henblik på konfiskation, f.eks. på grundlag af en udenlandsk anholdelse eller strafferetlig anklage i forbindelse med erhvervelse af sådanne formuegoder.

Artikel 50

Internationalt samarbejde i forbindelse med konfiskation

1. En kontraherende stat, der har modtaget en anmodning fra en anden kontraherende stat, som har jurisdiktion over en lovovertrædelse, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, om konfiskation af udbytte fra strafbart forhold, formuegoder, udstyr eller andre redskaber som omhandlet i denne konventions artikel 31, stk. 1, og som befinder sig på dens område, skal i videst muligt omfang inden for sit nationale retssystem:

a) indgive anmodningen til sine kompetente myndigheder med henblik på at opnå en afgørelse om konfiskation og, hvis en sådan afgørelse gives, give den virkning, eller

b) forelægge sine kompetente myndigheder en afgørelse om konfiskation, der er truffet af en domstol på den anmodende kontraherende stats område i overensstemmelse med denne konventions artikel 31, stk. 1, for så vidt som den vedrører udbytte fra strafbart forhold, formuegoder, udstyr eller andre redskaber, der befinder sig på den anmodede kontraherende stats område, med henblik på at give den virkning i det omfang, der anmodes om.

2. Efter anmodning fra en anden kontraherende stat, som har jurisdiktion over en lovovertrædelse, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, skal den anmodede kontraherende stat træffe foranstaltninger til at identificere, spore og indefryse eller beslaglægge udbytte fra strafbart forhold, formuegoder, udstyr eller andre redskaber som omhandlet i denne konventions artikel 31, stk. 1, med henblik på eventuel konfiskation, som skal beordres enten af den anmodende kontraherende stat eller, i henhold til en anmodning i henhold til denne artikels stk. 1, af den anmodede kontraherende stat.

3. Bestemmelserne i denne konventions artikel 40 finder tilsvarende anvendelse på denne artikel. Ud over de oplysninger, der er angivet i denne konventions artikel 40, stk. 15, skal anmodninger, der fremsættes i henhold til denne artikel, indeholde:

a) i tilfælde af en anmodning vedrørende denne artikels stk. 1, litra a), en beskrivelse af de formuegoder, der skal konfiskeres, herunder så vidt muligt hvor de befinder sig og, hvor det er relevant, den anslåede værdi af formuegoderne samt en redegørelse for de faktiske omstændigheder, som den anmodende kontraherende stat påberåber sig, der er tilstrækkelig til at sætte den anmodede kontraherende stat i stand til at anmode om afgørelsen i henhold til dens nationale lovgivning

b) i tilfælde af en anmodning vedrørende denne artikels stk. 1, litra b), en juridisk gyldig genpart af en afgørelse om konfiskation, som anmodningen er baseret på, udstedt af den anmodende kontraherende stat, en redegørelse for de faktiske omstændigheder og oplysninger om, i hvilket omfang der anmodes om fuldbyrdelse af afgørelsen, en redegørelse for de foranstaltninger, som den anmodende kontraherende stat har truffet for at give passende underretning til tredjeparter i god tro og for at sikre en retfærdig rettergang, samt en erklæring om, at afgørelsen om konfiskation er endelig

c) i tilfælde af en anmodning vedrørende denne artikels stk. 2, en redegørelse for de faktiske omstændigheder, som den anmodende kontraherende stat påberåber sig, en beskrivelse af de foranstaltninger, der anmodes om, og, hvor det er muligt, en juridisk gyldig genpart af en kendelse, som anmodningen er baseret på.

4. De afgørelser eller handlinger, der er omhandlet i denne artikels stk. 1 og 2, træffes af den anmodede kontraherende stat i overensstemmelse med og med forbehold af bestemmelserne i dens nationale lovgivning og procedureregler eller enhver bilateral eller multilateral traktat, aftale eller ordning, som den måtte være bundet af i forhold til den anmodende kontraherende stat.

5. Hver kontraherende stat skal fremsende kopier af sine love og forskrifter, der gennemfører denne artikel, samt af enhver senere ændring af sådanne love og forskrifter eller en beskrivelse heraf til De Forenede Nationers generalsekretær.

6. Hvis en kontraherende stat vælger at gøre iværksættelsen af de i denne artikels stk. 1 og 2 omhandlede foranstaltninger betinget af, at der foreligger en relevant traktat, skal den pågældende kontraherende stat anse denne konvention for at være det nødvendige og tilstrækkelige traktatgrundlag.

7. Samarbejde i henhold til denne artikel kan også afslås, eller foreløbige foranstaltninger kan ophæves, hvis den anmodede kontraherende stat ikke modtager tilstrækkelige og rettidige beviser, eller hvis formuegodet har en de minimis-værdi.

8. Inden ophævelse af nogen midlertidig foranstaltning, der er truffet i henhold til denne artikel, giver den anmodede kontraherende stat, når det er muligt, den kompetente myndighed i den anmodende kontraherende stat lejlighed til at begrunde en videreførelse af foranstaltningen.

9. Bestemmelserne i denne artikel skal ikke fortolkes således, at de berører rettighederne hos tredjemænd, der har handlet i god tro.

10. De kontraherende stater skal overveje at indgå bilaterale eller multilaterale traktater, aftaler eller ordninger for at øge effektiviteten af det internationale samarbejde, der gennemføres i henhold til denne artikel.

Artikel 51

Særligt samarbejde

Uden at dette berører en kontraherende stats nationale lovgivning, skal hver kontraherende stat bestræbe sig på at træffe foranstaltninger, der gør det muligt for den, uden at dette berører dens egne strafferetlige efterforskninger, retsforfølgninger eller retssager, at videregive oplysninger om udbytte fra lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, til en anden kontraherende stat uden forudgående anmodning, når den finder, at videregivelse af sådanne oplysninger kan hjælpe den modtagende kontraherende stat med at indlede eller gennemføre strafferetlige efterforskninger, retsforfølgninger eller retssager eller kan føre til en anmodning fra den pågældende kontraherende stat i henhold til artikel 50 i denne konvention.

Artikel 52

Tilbagelevering af og disponering over konfiskeret udbytte fra strafbart forhold eller formuegode

1. Udbytte fra strafbart forhold eller formuegoder, der konfiskeres af en kontraherende stat i henhold til artikel 31 eller 50 i denne konvention, skal disponeres over af den pågældende kontraherende stat i overensstemmelse med dens nationale lovgivning og administrative procedurer.

2. Når en kontraherende stat handler efter anmodning fra en anden kontraherende stat i overensstemmelse med denne konventions artikel 50, skal den, i det omfang det er tilladt i henhold til national lovgivning, og hvis der anmodes herom, give prioriteret overvejelse til at tilbagelevere det konfiskerede udbytte fra strafbart forhold eller formuegode til den anmodende kontraherende stat, således at denne kan yde erstatning til ofrene for forbrydelsen eller tilbagelevere sådant udbytte fra strafbart forhold eller formuegode til deres tidligere retmæssige ejere.

3. Når en kontraherende stat handler efter anmodning fra en anden kontraherende stat i overensstemmelse med denne konventions artikel 31 og 50, kan den, efter behørig overvejelse af erstatning til ofrene, lægge særlig vægt på at indgå aftaler eller ordninger om:

a) at bidrage med værdien af sådant udbytte fra strafbart forhold eller formuegode eller midler hidrørende fra salg af sådant udbytte fra strafbart forhold eller formuegode eller en del heraf til den konto, der er udpeget i overensstemmelse med denne konventions artikel 56, stk. 2, litra c), og til mellemstatslige organer, der er specialiseret i bekæmpelse af cyberkriminalitet

b) at dele sådant udbytte fra strafbart forhold eller formuegode eller midler hidrørende fra salg af sådant udbytte fra strafbart forhold eller formuegode, med andre kontraherende stater, enten regelmæssigt eller fra sag til sag, i overensstemmelse med sin nationale lovgivning eller administrative procedurer.

4. Hvis det er relevant, og medmindre de kontraherende stater beslutter andet, kan den anmodede kontraherende stat fratrække rimelige udgifter, der er afholdt i forbindelse med efterforskning, retsforfølgning eller retssager, som har ført til tilbagelevering af eller disponering over konfiskerede formuegoder i henhold til denne artikel.

KAPITEL VI

FOREBYGGENDE FORANSTALTNINGER

Artikel 53

Forebyggende foranstaltninger

1. Hver kontraherende stat skal i overensstemmelse med de grundlæggende principper i sit retssystem bestræbe sig på at udvikle og gennemføre eller opretholde effektive og koordinerede politikker og bedste praksis for at reducere eksisterende eller fremtidige muligheder for cyberkriminalitet gennem passende lovgivningsmæssige, administrative eller andre foranstaltninger.

2. Hver kontraherende stat skal træffe passende foranstaltninger, inden for sine muligheder og i overensstemmelse med de grundlæggende principper i sin nationale lovgivning, til at fremme den aktive deltagelse af relevante enkeltpersoner og enheder uden for den offentlige sektor såsom ikkestatslige organisationer, civilsamfundsorganisationer, akademiske institutioner og private virksomheder samt den brede offentlighed i relevante aspekter af forebyggelse af de lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention.

3. Forebyggende foranstaltninger kan omfatte:

a) at styrke samarbejdet mellem retshåndhævende myndigheder eller anklagemyndigheder og relevante enkeltpersoner og enheder uden for den offentlige sektor, f.eks. ikkestatslige organisationer, civilsamfundsorganisationer, akademiske institutioner og enheder i den private sektor, med henblik på at håndtere relevante aspekter af forebyggelse og bekæmpelse af de lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention

b) at fremme offentlighedens bevidsthed om eksistensen af, årsagerne til og alvoren ved den trussel, som de strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, udgør, gennem offentlige oplysningsaktiviteter, offentlig uddannelse, medie- og informationskompetenceprogrammer og læseplaner, der fremmer offentlighedens deltagelse i forebyggelse og bekæmpelse af sådanne strafbare handlinger

c) at opbygge og gøre en indsats for at øge kapaciteten i de nationale strafferetlige systemer, herunder uddannelse og udvikling af ekspertise blandt aktører inden for strafferetsplejen, som led i nationale forebyggelsesstrategier mod de lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention

d) at tilskynde tjenesteudbydere til at træffe effektive foranstaltninger, hvor det er muligt i lyset af nationale forhold og i det omfang, det er tilladt efter national ret, for at styrke sikkerheden for tjenesteudbydernes produkter, tjenester og kunder

e) at anerkende bidragene fra sikkerhedsforskeres legitime aktiviteter, når disse udelukkende og i det omfang, det er tilladt, og på de betingelser, der er fastsat i national ret, har til formål at styrke og forbedre sikkerheden for tjenesteyderes produkter, tjenesteydelser og kunder, der befinder sig på den kontraherende stats område

f) at udvikle, lette og fremme programmer og aktiviteter med henblik på at afskrække personer, der er i risiko for at begå cyberkriminalitet, fra at blive lovovertrædere og at udvikle deres færdigheder på lovlig vis

g) at bestræbe sig på at fremme reintegrationen i samfundet af personer, der er dømt for strafbare handlinger, som er omfattet af denne konvention

h) at udvikle strategier og politikker i overensstemmelse med national ret for at forebygge og udrydde kønsbaseret vold, der finder sted ved brug af et informations- og kommunikationsteknologisystem, samt at tage hensyn til de særlige omstændigheder og behov hos personer i sårbare situationer ved udviklingen af forebyggende foranstaltninger

i) at gøre en specifik og målrettet indsats for at holde børn sikre online, herunder gennem uddannelse og træning samt øget offentlig bevidsthed om seksuelt misbrug eller seksuel udnyttelse af børn online og ved at revidere nationale retlige rammer og styrke internationalt samarbejde med henblik på forebyggelse heraf, samt at gøre en indsats for at sikre hurtig fjernelse af materiale, der viser seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn

j) at styrke gennemsigtigheden af og fremme offentlighedens bidrag til beslutningsprocesserne samt sikre, at offentligheden har tilstrækkelig adgang til oplysninger

k) at respektere, fremme og beskytte friheden til at søge, modtage og videregive offentlige oplysninger om cyberkriminalitet

l) at udvikle eller styrke støtteprogrammer for ofre for strafbare handlinger fastsat i overensstemmelse med denne konvention

m) at forebygge og afsløre overførsler af udbytte fra strafbart forhold og formuegoder med forbindelse til strafbare handlinger fastsat i overensstemmelse med denne konvention.

4. Hver kontraherende stat skal træffe passende foranstaltninger for at sikre, at den eller de relevante kompetente myndigheder med ansvar for forebyggelse og bekæmpelse af cyberkriminalitet er kendte af og tilgængelige for offentligheden, hvor det er relevant, med henblik på anmeldelse, herunder anonymt, af enhver hændelse, der kan betragtes som en strafbar handling i henhold til denne konvention.

5. De kontraherende stater skal bestræbe sig på regelmæssigt at evaluere eksisterende relevante nationale retlige rammer og administrative praksisser med henblik på at identificere mangler og sårbarheder og sikre deres relevans i lyset af de skiftende trusler, som de strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, udgør.

6. De kontraherende stater kan samarbejde med hinanden og med relevante internationale og regionale organisationer om at fremme og udvikle de foranstaltninger, der er omhandlet i denne artikel. Dette omfatter deltagelse i internationale projekter, der har til formål at forebygge cyberkriminalitet.

7. Hver kontraherende stat skal underrette De Forenede Nationers generalsekretær om navn og adresse på den eller de myndigheder, der kan bistå andre kontraherende stater med at udvikle og gennemføre specifikke foranstaltninger til forebyggelse af cyberkriminalitet.

KAPITEL VII

TEKNISK BISTAND OG INFORMATIONSUDVEKSLING

Artikel 54

Faglig bistand og kapacitetsopbygning

1. De kontraherende stater skal, i overensstemmelse med deres kapacitet, overveje at yde hinanden den videst mulige grad af teknisk bistand og kapacitetsopbygning, herunder uddannelse og andre former for bistand, gensidig udveksling af relevant erfaring og specialiseret viden samt teknologioverførsel på indbyrdes aftalte vilkår, idet der tages særligt hensyn til interesser og behov hos kontraherende parter, som er udviklingslande, med henblik på at lette forebyggelse, afsløring, efterforskning og retsforfølgning af de lovovertrædelser, der er omfattet af denne konvention.

2. De kontraherende stater skal i det omfang, det er nødvendigt, iværksætte, udvikle, gennemføre eller forbedre specifikke uddannelsesprogrammer for deres personale med ansvar for forebyggelse, afsløring, efterforskning og retsforfølgning af de lovovertrædelser, der er omfattet af denne konvention.

3. De aktiviteter, der er omhandlet i denne artikels stk. 1 og 2, kan i det omfang, det er tilladt efter national ret, omfatte:

a) metoder og teknikker, der anvendes til forebyggelse, afsløring, efterforskning og retsforfølgning af de lovovertrædelser, der er omfattet af denne konvention

b) opbygning af kapacitet til udvikling og planlægning af strategiske politikker og strategisk lovgivning med henblik på at forebygge og bekæmpe cyberkriminalitet

c) opbygning af kapacitet til indsamling, sikring og videregivelse af bevismateriale, navnlig i elektronisk form, herunder opretholdelse af sporbarhedskæden og kriminalteknisk analyse

d) moderne retshåndhævelsesudstyr og anvendelsen heraf

e) uddannelse af kompetente myndigheder i udarbejdelse af anmodninger om gensidig retlig bistand og andre former for samarbejde, der opfylder kravene i denne konvention, især med henblik på indsamling, sikring og videregivelse af elektronisk bevismateriale

f) forebyggelse, afsløring og overvågning af bevægelser af udbytte, der stammer fra de strafbare handlinger, som er omfattet af denne konvention, samt af formuegoder, udstyr og andre redskaber og metoder, der anvendes til overførsel, hemmeligholdelse eller tilsløring af sådant udbytte, formuegode, udstyr eller andre redskaber

g) passende og effektive retlige og administrative mekanismer og metoder til at lette beslaglæggelse, konfiskation og tilbagelevering af udbytte fra lovovertrædelser, der er omfattet af denne konvention

h) metoder anvendt til beskyttelse af ofre og vidner, der samarbejder med de retslige myndigheder

i) uddannelse i relevant materiel og processuel ret, retshåndhævende myndigheders efterforskningsbeføjelser samt i nationale og internationale bestemmelser og sprog.

4. De kontraherende stater skal, med forbehold af deres nationale lovgivning, bestræbe sig på at udnytte ekspertisen fra og samarbejde tæt med andre kontraherende stater samt relevante internationale og regionale organisationer, ikkestatslige organisationer, civilsamfundsorganisationer, akademiske institutioner og enheder i den private sektor med henblik på at styrke den effektive gennemførelse af denne konvention.

5. De kontraherende stater skal bistå hinanden med at planlægge og gennemføre forsknings- og uddannelsesprogrammer, der har til formål at udveksle ekspertise på de områder, der er nævnt i denne artikels stk. 3, og skal med henblik herpå også, når det er hensigtsmæssigt, anvende regionale og internationale konferencer og seminarer til at fremme samarbejde og stimulere drøftelser om problemer af fælles interesse.

6. De kontraherende stater skal overveje at bistå hinanden, efter anmodning, med at gennemføre evalueringer, undersøgelser og forskning vedrørende typer af, årsager til og virkninger af lovovertrædelser, der er omfattet af denne konvention, og som er begået på deres respektive områder, med henblik på, med deltagelse af de kompetente myndigheder og relevante ikkestatslige organisationer, civilsamfundsorganisationer, akademiske institutioner og enheder i den private sektor, at udvikle strategier og handlingsplaner til at forebygge og bekæmpe cyberkriminalitet.

7. De kontraherende stater skal fremme uddannelse og teknisk bistand, der letter rettidig udlevering og gensidig retlig bistand. Denne uddannelse og tekniske bistand kan omfatte sprogundervisning, bistand til udarbejdelse og håndtering af anmodninger om gensidig retlig bistand samt udstationeringer og udvekslinger af personale i centrale myndigheder eller agenturer med relevante ansvarsområder.

8. De kontraherende stater skal i nødvendigt omfang styrke bestræbelserne på at maksimere effektiviteten af teknisk bistand og kapacitetsopbygning i internationale og regionale organisationer samt inden for rammerne af relevante bilaterale og multilaterale aftaler eller ordninger.

9. De kontraherende stater skal overveje at etablere frivillige mekanismer med henblik på at bidrage finansielt til udviklingslandes bestræbelser på at gennemføre denne konvention gennem programmer for teknisk bistand og kapacitetsopbygningsprojekter.

10. De kontraherende stater skal bestræbe sig på at yde frivillige bidrag til FN's Kontor for Narkotikakontrol og Kriminalitetsbekæmpelse med det formål gennem kontoret at fremme programmer og projekter med henblik på at gennemføre denne konvention gennem teknisk bistand og kapacitetsopbygning.

Artikel 55

Udveksling af oplysninger

1. Hver kontraherende stat skal, hvor det er relevant, i samråd med relevante eksperter, herunder fra ikkestatslige organisationer, civilsamfundsorganisationer, akademiske institutioner og enheder i den private sektor, overveje at analysere tendenser på sit område med hensyn til lovovertrædelser, der er omfattet af denne konvention, samt de omstændigheder, under hvilke sådanne lovovertrædelser begås.

2. De kontraherende stater skal overveje at udvikle og udveksle statistikker, analytisk ekspertise og oplysninger om cyberkriminalitet med hinanden og gennem internationale og regionale organisationer med henblik på så vidt muligt at udvikle fælles definitioner, standarder og metoder samt bedste praksis for at forebygge og bekæmpe sådan kriminalitet.

3. Hver kontraherende stat skal overveje at overvåge sine politikker og praktiske foranstaltninger til forebyggelse og bekæmpelse af lovovertrædelser, der er omfattet af denne konvention, og foretage vurderinger af deres virkningsfuldhed og effektivitet.

4. De kontraherende stater skal overveje at udveksle oplysninger om retlige, politiske og teknologiske udviklinger relateret til cyberkriminalitet og indsamling af elektronisk bevismateriale.

Artikel 56

Gennemførelse af konventionen gennem økonomisk udvikling og teknisk bistand

1. De kontraherende stater skal træffe foranstaltninger, der fremmer en optimal gennemførelse af denne konvention i det omfang, det er muligt, gennem internationalt samarbejde, under hensyntagen til de negative virkninger af de lovovertrædelser, der er omfattet af denne konvention, for samfundet som helhed og især for bæredygtig udvikling.

2. De kontraherende stater opfordres kraftigt til at gøre en konkret indsats i det omfang, det er muligt, og i koordinering med hinanden samt med internationale og regionale organisationer for at:

a) styrke deres samarbejde på forskellige niveauer med andre kontraherende stater, navnlig udviklingslande, med henblik på at styrke deres kapacitet til at forebygge og bekæmpe de lovovertrædelser, der er omfattet af denne konvention

b) øge den finansielle og materielle bistand for at støtte andre kontraherende staters, navnlig udviklingslandes, bestræbelser på effektivt at forebygge og bekæmpe de lovovertrædelser, der er omfattet af denne konvention, og for at hjælpe dem med at gennemføre denne konvention

c) yde teknisk bistand til andre kontraherende stater, navnlig udviklingslande, til støtte for opfyldelsen af deres behov vedrørende gennemførelsen af denne konvention og til med henblik herpå at yde passende og regelmæssige frivillige bidrag til en konto, der specifikt er udpeget til dette formål i en FN-finansieringsmekanisme

d) tilskynde, hvor det er relevant, ikkestatslige organisationer, civilsamfundsorganisationer, akademiske institutioner og enheder i den private sektor samt finansielle institutioner til at bidrage til de kontraherende staters bestræbelser, herunder i overensstemmelse med denne artikel, navnlig ved at stille flere uddannelsesprogrammer og moderne udstyr til rådighed for udviklingslandene for at bistå dem med at nå denne konventions mål

e) udveksle bedste praksis og oplysninger om gennemførte aktiviteter med henblik på at forbedre gennemsigtigheden, undgå dobbeltarbejde og gøre bedst mulig brug af de indhøstede erfaringer.

3. De kontraherende stater skal også overveje at anvende eksisterende subregionale, regionale og internationale programmer, herunder konferencer og seminarer, til at fremme samarbejde og teknisk bistand samt til at stimulere drøftelser om problemer af fælles interesse, herunder de særlige problemer og behov, som udviklingslandene har.

4. De kontraherende stater skal så vidt muligt sikre, at ressourcer og indsats fordeles og rettes mod at støtte harmoniseringen af standarder, færdigheder, kapacitet, ekspertise og tekniske kapaciteter med det formål at fastsætte fælles minimumsstandarder blandt de kontraherende stater for at udrydde sikre tilflugtssteder for de lovovertrædelser, der er omfattet af denne konvention, og styrke bekæmpelsen af cyberkriminalitet.

5. De foranstaltninger, der træffes i henhold til denne artikel, skal så vidt muligt ikke berøre eksisterende forpligtelser vedrørende udenlandsk bistand eller andre ordninger for finansielt samarbejde på bilateralt, regionalt eller internationalt plan.

6. De kontraherende stater kan indgå bilaterale, regionale eller multilaterale aftaler eller ordninger om materiel og logistisk bistand under hensyntagen til de finansielle ordninger, der er nødvendige for, at de midler til internationalt samarbejde, der er fastsat i denne konvention, kan være effektive, og for forebyggelse, afsløring, efterforskning og retsforfølgning af de lovovertrædelser, der er omfattet af denne konvention.

KAPITEL VIII

GENNEMFØRELSESMEKANISME

Artikel 57

Konferencen mellem de kontraherende stater i konventionen

1. Der oprettes herved en konference mellem de kontraherende stater i konventionen for at forbedre kapaciteten og samarbejdet mellem de kontraherende stater med henblik på at opnå de mål, der er fastsat i denne konvention, samt på at fremme og gennemgå dens gennemførelse.

2. De Forenede Nationers generalsekretær skal indkalde til konferencen mellem de kontraherende stater senest et år efter denne konventions ikrafttræden. Derefter afholdes der regelmæssige møder i konferencen i overensstemmelse med den forretningsorden, der er vedtaget af konferencen.

3. Konferencen mellem de kontraherende stater skal vedtage en forretningsorden og regler for de aktiviteter, der er fastsat i denne artikel, herunder regler om observatørers adgang og deltagelse samt betaling af udgifter, der afholdes i forbindelse med gennemførelsen af disse aktiviteter. I sådanne regler og tilknyttede aktiviteter skal der tages hensyn til principper som effektivitet, inklusivitet, gennemsigtighed, hensigtsmæssighed og nationalt ejerskab.

4. Ved fastlæggelsen af sine ordinære møder skal konferencen mellem de kontraherende stater tage hensyn til tid og sted for møder i andre relevante internationale og regionale organisationer og mekanismer vedrørende lignende spørgsmål, herunder deres underordnede traktatorganer, i overensstemmelse med principperne i denne artikels stk. 3.

5. Konferencen mellem de kontraherende stater skal aftale aktiviteter, procedurer og arbejdsmetoder med henblik på at nå de mål, der er fastsat i denne artikels stk. 1, herunder:

a) at lette den effektive anvendelse og gennemførelse af denne konvention, identificere eventuelle problemer i forbindelse hermed samt de aktiviteter, der udføres af de kontraherende stater i henhold til denne konvention, herunder at tilskynde til mobilisering af frivillige bidrag

b) at lette udvekslingen af oplysninger om retlige, politiske og teknologiske udviklinger vedrørende de strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, samt om indsamling af elektronisk bevismateriale mellem kontraherende stater og relevante internationale og regionale organisationer, såvel som ikkestatslige organisationer, civilsamfundsorganisationer, akademiske institutioner og enheder i den private sektor, i overensstemmelse med national ret, samt om mønstre og tendenser inden for cyberkriminalitet og om vellykkede praksisser for forebyggelse og bekæmpelse af sådanne strafbare handlinger

c) at samarbejde med relevante internationale og regionale organisationer samt ikkestatslige organisationer, civilsamfundsorganisationer, akademiske institutioner og enheder i den private sektor

d) at gøre passende brug af relevante oplysninger fra andre internationale og regionale organisationer og mekanismer til forebyggelse og bekæmpelse af de strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention, for at undgå unødvendigt dobbeltarbejde

e) regelmæssigt at gennemgå de kontraherende staters gennemførelse af denne konvention

f) at fremsætte henstillinger med henblik på at forbedre denne konvention og dens gennemførelse samt overveje eventuel supplering eller ændring af konventionen

g) at udarbejde og vedtage tillægsprotokoller til denne konvention på grundlag af artikel 61 og 62 i denne konvention

h) at tage hensyn til de kontraherende staters behov for teknisk bistand og kapacitetsopbygning i forbindelse med gennemførelsen af denne konvention og anbefale enhver foranstaltning, som den måtte finde nødvendig i denne henseende.

6. Hver kontraherende stat skal give konferencen mellem de kontraherende stater oplysninger om lovgivningsmæssige, administrative og andre foranstaltninger samt om sine programmer, planer og praksis med henblik på at gennemføre denne konvention, som krævet af Konferencen. Konferencen skal undersøge den mest effektive måde at modtage og handle på oplysninger, herunder bl.a. oplysninger modtaget fra kontraherende stater og kompetente internationale og regionale organisationer. Der kan også tages hensyn til input fra repræsentanter for relevante ikkestatslige organisationer, civilsamfundsorganisationer, akademiske institutioner og enheder i den private sektor, der er behørigt akkrediteret i overensstemmelse med procedurer, der fastsættes af konferencen.

7. Med henblik på denne artikels stk. 5 kan konferencen mellem de kontraherende stater oprette og forvalte sådanne gennemgangsmekanismer, som den finder nødvendige.

8. I henhold til denne artikels stk. 5-7 skal konferencen mellem de kontraherende stater, hvis den skønner det nødvendigt, oprette passende mekanismer eller hjælpeorganer til at bistå med en effektiv gennemførelse af konventionen.

Artikel 58

Sekretariat

1. De Forenede Nationers generalsekretær yder de nødvendige sekretariatsydelser til konferencen mellem de kontraherende stater i konventionen.

2. Sekretariatet skal:

a) bistå konferencen mellem de kontraherende stater med at udføre de aktiviteter, der er fastsat i denne konvention, samt træffe foranstaltninger og yde de nødvendige tjenester til konferencens samlinger, for så vidt de vedrører denne konvention.

b) efter anmodning bistå de kontraherende stater med at give oplysninger til konferencen mellem de kontraherende stater, som omhandlet i denne konvention, og

c) sørge for den nødvendige koordinering med sekretariaterne for relevante internationale og regionale organisationer.

KAPITEL IX

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 59

Konventionens gennemførelse

1. Hver kontraherende stat skal træffe de nødvendige foranstaltninger, herunder lovgivningsmæssige og administrative foranstaltninger, i overensstemmelse med de grundlæggende principper i sin nationale lovgivning for at sikre gennemførelsen af sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

2. Hver kontraherende stat kan vedtage strengere eller mere vidtgående foranstaltninger end dem, der er fastsat i denne konvention, med henblik på at forebygge og bekæmpe de strafbare handlinger, som er fastsat i overensstemmelse med denne konvention.

Artikel 60

Konventionens retsvirkninger

1. Såfremt to eller flere kontraherende stater allerede har indgået en aftale eller traktat for så vidt angår spørgsmål, der er omhandlet i denne konvention, eller på anden måde har etableret indbyrdes relationer for så vidt angår disse spørgsmål, eller såfremt de måtte gøre det i fremtiden, er de berettiget til at lade denne aftale eller traktat finde anvendelse eller til at lade disse relationer regulere deraf.

2. Intet i denne konvention berører en kontraherende stats øvrige rettigheder, begrænsninger, forpligtelser og ansvar i henhold til folkeretten.

Artikel 61

Forholdet til protokollerne

1. Denne konvention kan suppleres med en eller flere protokoller.

2. For at blive part i en protokol skal en stat eller en regional organisation for økonomisk integration også være part i denne konvention.

3. En kontraherende stat i denne konvention er ikke bundet af en protokol, medmindre den bliver part i protokollen i overensstemmelse med dens bestemmelser.

4. Enhver protokol til denne konvention skal fortolkes i sammenhæng med denne konvention, idet der tages hensyn til formålet med den pågældende protokol.

Artikel 62

Vedtagelse af tillægsprotokoller

1. Der skal være mindst 60 kontraherende stater, før en tillægsprotokol kan overvejes med henblik på vedtagelse af konferencen mellem de kontraherende stater. Konferencen skal gøre sit yderste for at opnå konsensus om enhver tillægsprotokol. Hvis alle bestræbelser på at opnå konsensus er udtømt, og der ikke er opnået enighed, skal tillægsprotokollen som en sidste udvej kræve, at mindst to tredjedele af de kontraherende stater, der er til stede og afgiver stemme på konferencens møde, stemmer for dens vedtagelse.

2. Regionale organisationer for økonomisk integration udøver i sager under deres kompetence deres stemmeret i henhold til denne artikel med et antal stemmer svarende til det antal medlemsstater, der er parter i denne konvention.

Sådanne organisationer må ikke udøve deres stemmeret, hvis deres medlemsstater udøver deres, og omvendt.

Artikel 63

Bilæggelse af tvister

1. De kontraherende stater søger at bilægge eventuelle tvister vedrørende fortolkningen eller anvendelsen af denne konvention ved forhandling eller ved andre fredelige midler efter eget valg.

2. Enhver tvist mellem to eller flere kontraherende stater vedrørende fortolkningen eller anvendelsen af denne konvention, som ikke kan bilægges ved forhandling eller andre fredelige midler inden for en rimelig frist, skal efter anmodning fra en af disse kontraherende stater indbringes for voldgift. Hvis disse kontraherende stater seks måneder efter datoen for anmodningen om voldgift ikke er i stand til at nå til enighed om tilrettelæggelsen af voldgiften, kan enhver af disse kontraherende stater indbringe tvisten for Den Internationale Domstol ved anmodning i overensstemmelse med Domstolens statut.

3. Hver kontraherende stat kan på tidspunktet for undertegnelse, ratifikation, accept, godkendelse eller tiltrædelse af denne konvention erklære, at den ikke anser sig for bundet af denne artikels stk. 2. De øvrige kontraherende stater er ikke bundet af denne artikels stk. 2 med hensyn til nogen kontraherende stat, der har taget et sådant forbehold.

4. En kontraherende stat, der har taget forbehold i overensstemmelse med denne artikels stk. 3, kan til enhver tid trække dette forbehold tilbage ved meddelelse til De Forenede Nationers generalsekretær.

Artikel 64

Undertegnelse, ratifikation, accept, godkendelse og tiltrædelse

1. Denne konvention er åben for undertegnelse for alle stater i Hanoi i 2025 og derefter i De Forenede Nationers hovedkvarter i New York indtil den 31. december 2026.

2. Denne konvention er også åben for undertegnelse af regionale organisationer for økonomisk integration, forudsat at mindst én medlemsstat i en sådan organisation har undertegnet denne konvention i overensstemmelse med stk. 1 i denne artikel.

3. Denne konvention skal ratificeres, accepteres eller godkendes. Ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumenter skal deponeres hos De Forenede Nationers generalsekretær. En regional organisation for økonomisk integration kan deponere sit ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument, hvis mindst én af dens medlemsstater har gjort det samme. I dette ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument skal en sådan organisation erklære omfanget af sin kompetence med hensyn til spørgsmål, der er omfattet af denne konvention. Sådanne organisationer skal ligeledes meddele depositaren enhver relevant ændring i omfanget af deres kompetence.

4. Denne konvention er åben for tiltrædelse af enhver stat eller enhver regional organisation for økonomisk integration, hvoraf mindst én medlemsstat er part i denne konvention. Tiltrædelsesinstrumenter deponeres hos De Forenede Nationers generalsekretær. Ved tiltrædelsen skal en regional organisation for økonomisk integration erklære omfanget af sin kompetence med hensyn til spørgsmål, der er omfattet af denne konvention. Sådanne organisationer skal ligeledes meddele depositaren enhver relevant ændring i omfanget af deres kompetence.

Artikel 65

Ikrafttræden

1. Denne konvention træder i kraft på den halvfemsindstyvende dag efter deponeringen af det fyrretyvende ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument. Med henblik på anvendelsen af denne artikel må intet instrument, der deponeres af en regional organisation for økonomisk integration, betragtes som et supplement til de instrumenter, som medlemsstaterne af den pågældende organisation allerede har deponeret.

2. For hver stat eller regional organisation for økonomisk integration, der ratificerer, accepterer, godkender eller tiltræder denne konvention efter deponeringen af det fyrretyvende instrument til en sådan handling, træder denne konvention i kraft på den tredivte dag efter den dato, hvor den pågældende stat eller organisation har deponeret det relevante instrument, eller på den dato, hvor denne konvention træder i kraft i henhold til denne artikels stk. 1, alt efter hvilken dato der er den seneste.

Artikel 66

Ændring

1. Efter udløbet af fem år fra denne konventions ikrafttræden kan en kontraherende stat foreslå en ændring og fremsende den til De Forenede Nationers generalsekretær, som derefter meddeler den foreslåede ændring til de kontraherende stater og til konferencen mellem de kontraherende stater i konventionen med henblik på at behandle og træffe afgørelse om forslaget. Konferencen udfolder alle bestræbelser på at nå til enighed om hver ændring. Hvis alle bestræbelser på at opnå konsensus er udtømt, og der ikke er opnået enighed, skal ændringen som en sidste udvej kræve, at mindst to tredjedele af de kontraherende stater, der er til stede og afgiver stemme på konferencens møde, stemmer for dens vedtagelse.

2. Regionale organisationer for økonomisk integration udøver i sager under deres kompetence deres stemmeret i henhold til denne artikel med et antal stemmer svarende til det antal medlemsstater, der er parter i denne konvention. Sådanne organisationer må ikke udøve deres stemmeret, hvis deres medlemsstater udøver deres, og omvendt.

3. En ændring, der vedtages i overensstemmelse med denne artikels stk. 1, skal ratificeres, accepteres eller godkendes af de kontraherende stater.

4. En ændring, der vedtages i overensstemmelse med denne artikels stk. 1, træder i kraft for en kontraherende stat 90 dage efter datoen for deponeringen hos De Forenede Nationers generalsekretær af et ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument vedrørende en sådan ændring.

5. Når en ændring træder i kraft, er den bindende for de kontraherende stater, der har givet samtykke til at være bundet af den. Andre kontraherende stater er fortsat bundet af bestemmelserne i denne konvention og af eventuelle tidligere ændringer, som de har ratificeret, accepteret eller godkendt.

Artikel 67

Opsigelse

1. En kontraherende stat kan opsige denne konvention ved skriftlig meddelelse til De Forenede Nationers generalsekretær. En sådan opsigelse træder i kraft et år efter datoen for generalsekretærens modtagelse af meddelelsen.

2. En regional organisation for økonomisk integration ophører med at være part i denne konvention, når alle dens medlemsstater har opsagt den.

3. Opsigelse af denne konvention i overensstemmelse med denne artikels stk. 1 medfører opsigelse af enhver protokol dertil.

Artikel 68

Depositar og sprog

1. Generalsekretæren for De Forenede Nationer udpeges som depositar for denne konvention.

2. Originaleksemplarer af denne konvention, hvis arabiske, engelske, franske, kinesiske, russiske og spanske versioner er lige autentiske, deponeres hos De Forenede Nationers Generalsekretær.

TIL BEKRÆFTELSE HERAF har undertegnede befuldmægtigede, behørigt bemyndigede i så henseende af deres respektive regeringer, underskrevet denne konvention.